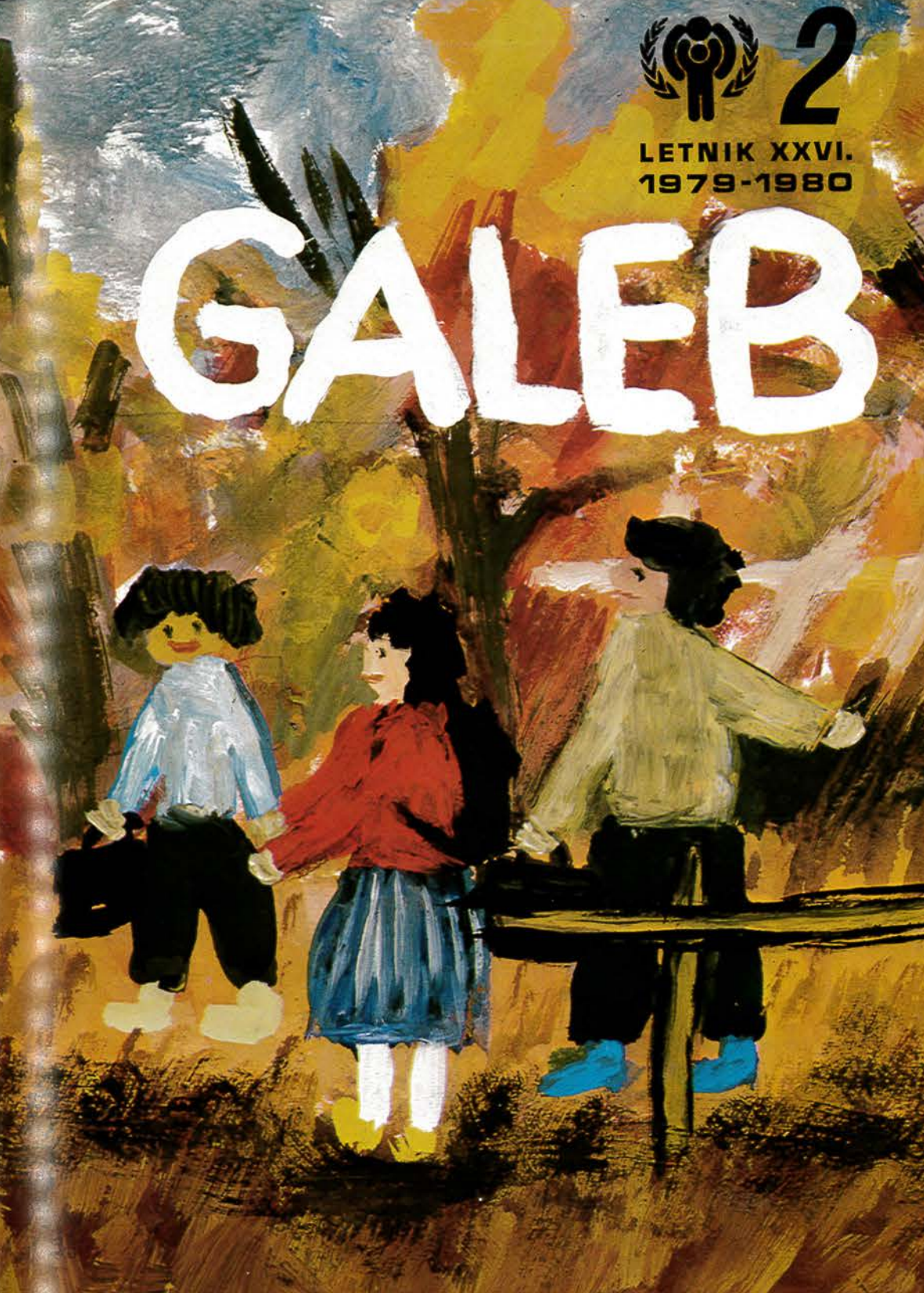
2
LETNIK XXVI.
1979-1980
GALEB

VSEBINA

Neža Maurer: Ježevka 33
Valentin Polanšek: Prijatelj smeh . . . 33
Berta Golob: Breza 34
Neža Maurer: Zlati so jesenski dnevi . 35
Nada Kraigher: Iz moje tržaške mape . 36
Vojan T. Arhar: Odkritje 39
Vlado Firm: Osel Riko 40
L. A.: Vlado Firm 60 - letnik 42
Vojan T. Arhar: Jurčki 42
Danilo Gorinšek: Kuhar Cico 43
Črtomir Šinkovec: Kako se je osel naučil brati 44
Jelka Bakula: Žito 45
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Alenka 46
Labirint, 6 vazic 47
Utva: Stic v gori 48
Danilo Gorinšek: Pesem o soncu . . . 48
Zanimivosti 49
Lojze Abram: Na vrhu mogočnega Everesta 50
Šport: Ivan Furlanič - Mario Šušteršič: Otroku je gibanje potrebno 51
Lojze Abram: Srečanje v Ljubljani . . 52
Črtomir Šinkovec: Bukov Tone . . . 53
Vojan T. Arhar: Banane, ogledalce in še kaj 54
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Zjutraj je tudi prijetno brati 56
Iz naših šol: Lojze Abram: Priznanja za naše risarje 57
Meta Rainer: Fičfirič 57
Stana Vinšek: O krokodilu 58
Vojan T. Arhar: Kdo hoče? 58
Šolarji pišejo 59
Zapojmo veselo: Janez Bitenc: Cinca Binca 60
Urednikova beležnica 62
Za bistre glave 63

Za spretne roke . . . . 3. stran platnic

Ilustracije za 2. številko Galeba so naredili: Marjanca Jemec Božič (str. 35); Marjeta Cvetko (str. 34, 48); Eva Fornazarič (str. 39); Leon Koporc (str. 43); Božo Kos (str. 40, 41, 44); Jelka Reichman (str. 33, 37, 38, 42, 55); Bine Rogelj (str. 33, 53, 57, 58); Magda Tavčar (str. 45, 46, 47, 58, 3. plat.).

Priloga: Taborišče Gonars - besedilo: Evgen Dobrila, risbe: Klavdij Palčič, slika: Lojze Abram. Andrejev sejem v Gorici - besedilo in slike: Slavko Rebec.

mladinska galeb revija

LETNIK XXVI.
NOVEMBER 1979
ŠTEVILKA 2

Mesečnik (8 številk)

Izdaja:
Založništvo tržaškega tiska, Trst

Glavni in odgovorni urednik:
Lojze Abram

Uredništvo in uprava:
Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - Tel. 415534

Tiska:
Graphart, Trst - Tel. 772151

Naslovna stran:
Nataša Cociani, 5. r. OŠ KOROŠCI

Posamezna številka:
700 lir

Letna naročnina:
4.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod štev. 158 od 3.5.1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Un. Stampa Periodica Italiana)

Neža Maurer

Ilustr.: **Marjanca Jemec-Božič**

Ježevka

Kaj naj ježek stori,
ko pride jesen
in vsi v šolo gredo,
da tam zvedo,
kaj je prav in kaj ni?
Le kaj naj ježek stori?
V klobčič se zvije

pa pot pod bodice —
v dolino hiti,
kjer ježevka stara
na nekem podstrešju
menda še vedno
mladino uči,
kaj je prav in kaj ni.

Valentin Polanšek

Ilustr.: **Bine Rogelj**

PRIJATELJ SMEH

Nam se smešno zdi,
če se kdo smeji:
haha haha!
Vse skrbi naj vsak spodi
iz srca.

Kakšen človek si,
če za smeh ti ni,
haha haha!
S smehom se lahko dobi
pol sveta.

Tam veselje spi,
koder smeha ni,
haha haha!
Naj prisrčen smeh doni
do neba.

Berta Golob Ilustr.: **Marjeta Cvetko**

BREZA

Breza je bila bohinjske pasme. Bila je krava rjave barve. Nikoli ni brcala in nikoli ni zbezljala. V hlevu je stala sama in gotovo ji je bilo dolgčas. Kadar je kdo odprl vrata, se je ozrla. Iz velikih živalskih oči je bilo mogoče razbrati zvestobo.

Breza se je tudi pasla sama zase. Bila je bajtarska krava in se z gruntarskimi ni imela kje srečati. Mulila je travo v sadovnjaku in iskala gnile sadeže. Nato je v hlevu mirno prežvekovala. Čeljusti je pregibala v nekakšnih krogcih in temu se je reklo, da prežvekuje.

Takrat ko smo imeli Brezo, je bila vojna. V vojni je primanjkovalo vsega, tudi mleka. Breza pa je bila izvrstna mlekarica. Lahko si jo pomolzel kadarkoli, žehtar je bil zmerom poln. Kadar za dojenčke ni mogoče dobiti mleka, je zares hudo. Sosedova mama je imela majhnega otroka. Zanj smo večkrat pomolzli Brezo kar ob štirih popoldne. Žena je bila presrečna. Iz hvaležnosti nam je prinesla majhen zavitek ruskega čaja. Bogve kje je sredi vojne dobila ruski čaj?

Vsako leto je Breza povrgla telička. Ko je bil star šest tednov, ga je vzel mesar.

Vojna se je končala. Kravo smo spet lahko molzli samo trikrat na dan. S časom se je zelo postarala. In končno je prišla tudi tista žalostna ura. Odpeljali so jo.

Ves teden nismo marali kupiti mesa, samo da ne bi jedli Breze. Imeli smo jo radi tudi zato, ker je vedno zamukala, kadar se je oče vrnil z dela.

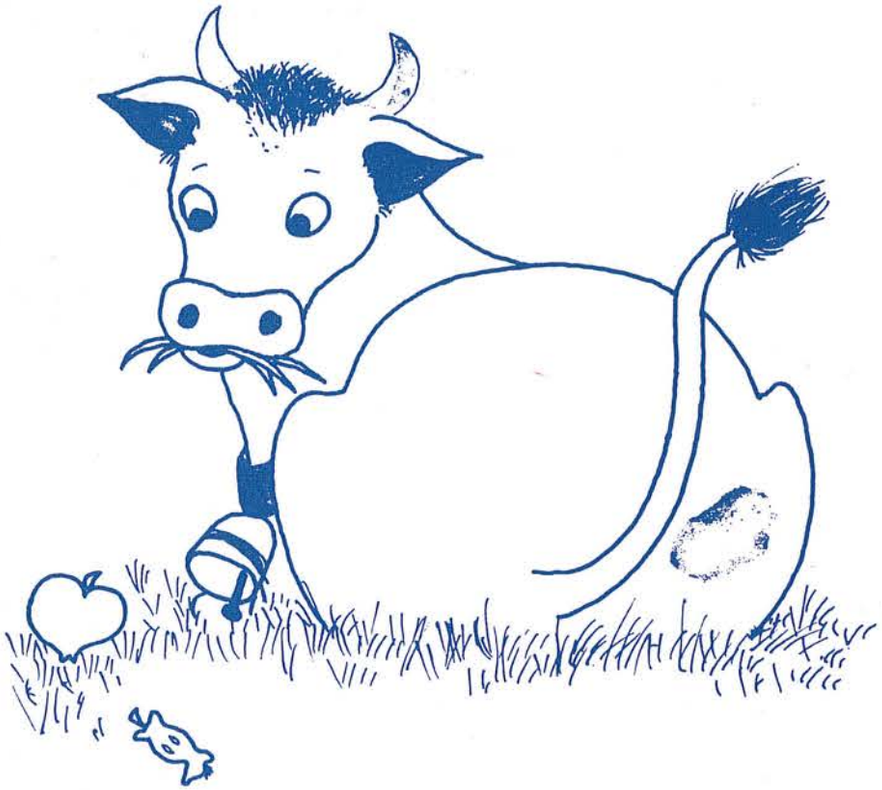

Neža Maurer Ilustr.: **Jelka Reichman**

ZLATI SO JESENSKI DNEVI

Zlati so jesenski dnevi,
v sive se stopijo —
a jesenske melodije
zmagoslavno nam zvenijo.

Že sovražnik si obetal
našo smrt je v tisti zimi —
partizanska kri je dala
temelj novi domovini.

Zlate so jesenske barve
kakor v našem grbu klasje;
pet plamenov greje, sije,
da svobode, sreče čas je.

Ni nam mar, kaj kdo obeta.
Kar zgradili smo, ne mine.
Dni jesenske spremenimo
v svetel praznik domovine.

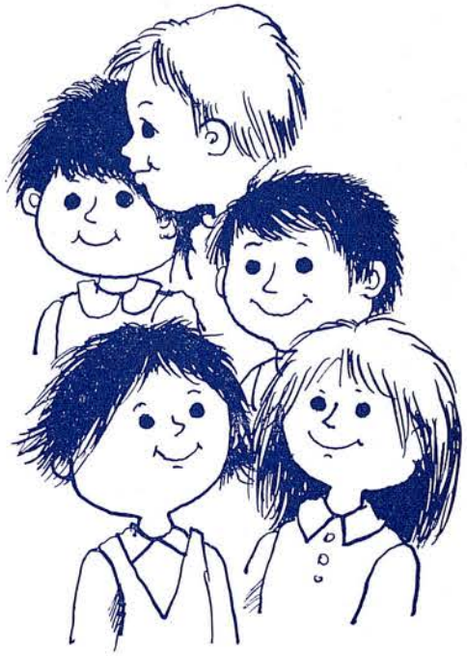

Nada Kraigher Ilustr.: **Jelka Reichman**

Iz moje tržaške mape

Nino, Ilo in Nadina so preživljali brezskrbno otroštvo v Trstu in se vedno veselili povratka svojega ljubljenega papačija. Papači je bil mornar dolge plovbe in jim je s svojih dolgih potovanj v daljno Azijo prinašal eksotična darila ter jih zabaval s pripovedovanjem svojih doživetij.

Pri hiši je bila tudi hišna pomočnica Tina, ki je večkrat kaj našpičila. Nekoč se je po sprehodu z Nadino zaradi nevihte zatekla v kino in se vrnila domov zelo pozno. Vsi so bili v skrbeh, kaj se ji je pripetilo. In potem...

IN POTEM?

Potem je nona rekla, da se bo z našo Tino slabo končalo, če ne bomo kaj postorili. In je že nemara mislila na tisto ortodoksno cerkev ob Velikem kanalu. Nona je slišala praviti, da v tisti cerkvi celo človeku izženejo hudiča in gra odrešijo zmešanosti.

Mama je samo odmahnila, češ, prazne marnje! Saj ni nič hudega naši Tini. Pozabljiva je, raztresena, otročja, preden se bo poročila, bo vse dobro!

Naša mama se seveda ni utegnila ukvarjati s Tino. Samo z brkljanjem po stanovanju je imela dovolj dela, kaj šele s šivanjem! Posebno veliko opravil pa je imela takrat, ko je bil doma naš papači. On je kmalu postavil vso hišo na glavo!

Amelia sem in Amelia tja, in kam si dala, in kje je to in ono in tretje... Ves tisti papačijev razposajeni nered, ki je nas otroke prijetno zaposljeval, je mami preprosto jemal sapo.

Počakaj, prosim te, ga je mirila, saj že grem, vsaj malo potrpi!

* * *

Tistega dne, o katerem nam papači pripoveduje, pa je posebno nerodno naletel, ker ga mama ni pričakovala.

Kaj... tiii si? se je glasno začudila, pa si sporočil, da te pred koncem meseca ne bo!

Me nisi vesel, deklič? je planil papači nanjo in jo zavrtel in jo dvignil visoko v zrak, da je morala glasno vreščati.

Kje pa so piščeta? je vprašal, jih skrivaš? Kje pa so? Pa ga je mama peljala v spalnico, kjer sva z Ninom prebolevala eno izmed tolikih otroških bolezni.

Saj bo kmalu dobro, je hitela mama, le v postelji morata še nekaj dni, da se znova ne prehladita... Nino, ne skači! Lezi, prosim te, pokrij se! Oh, ta punčara, že spet!

In prav zaradi tega, ker je imela polne roke dela...

Lepo te prosim, je rekla Tini, ne hodi v spalnico z malim, bo še kaj

staknil, v park pojdi z njim, lepo te prosim!

Ameeeliaaa!

Spet papači.

Iz predsobe vlači svoj veliki mornarski kovček, ki so mu ga dostavili postreščki.

Sem pojdi, Amelia, daj, pomagaj mi!

Pa kam boš z njim?

Tja k otrokom ga spraviva. Uživala bosta, ko bom kovček odpiral. No, le primi, daj!

Kot da bi tudi brez tega ne bila dovolj nemirna! se je upirala mama. A papači po svoje. Naj uživata! Skrbno naju je pokril, podprl naju je z blazinami in naročil, naj pridno gledava, kako bo odpiral kovček. Pozor!

Vsako reč je posebej razgrnil in podržal, da so jo vsi videli in občudovali. Nato je podrobno pojasnjeval, odkod je tista reč in kako se uporablja.

Tole, na primer, se je pošalil, je moje umazano perilo. Nimam nobenih pripomb! V perilo z njim!

Mama je segla v kovček, in...

Le kaj vlačiš take reči, je bila brž nejevoljna in vrtela v rokah model ladje, ki je bil narejen iz tako tankih, bambusovih paličic, da so se sproti lomile. Saj to ni igrača za otroke!

Tja postavi na kredenco, ji je naročal papači. To je, moja draga, učilo. Na tem modelu bom otrokom, ko bodo večji seveda, natanko razložil zgradbo ladje. Učila so sploh imenitna igrača za vse, tudi za otroke!

Nato je papači privlekel na dan čudovito japonsko svilo. Kakor puh rahlo in tanko... Le kaj mi bo? je ugibala mama. Bo že za kaj, jo je miril papači in ji hitel natikati v bujne, črne lase visoke, lesketajoče se glavnike. No, Amelia, zdaj se pa poglej, le poglej se! Vidiš, kako ti pristoja? Kajne, brbrkci, da so bili mamini čudoviti lasje prav žejni teh lepih glavnikov?

Lačni moraš reči, popravlja Nino, saj glavniki imajo zobe!

Prav imaš, poba, pameten postajaš! Pa kaj ni naša mama prava lepotica? Kaj ni...

Popoldne nam je naglo mineval in nihče se na Tino še spomnil ni. Šele takrat, ko je mama odšla v kuhinjo, da pripravi večerjo...

... kje pa je Tina? Veš, da se Tina še ni vrnila?

Ni je? No, pa saj mora priti vsak čas! Sicer pa še ni hudo pozno... Tole si poglej, Amelia, pridi sem, vidiš?

In ko smo navsezadnje le vse pogledali in sva z bratom že dremala prepolna vtisov, se je domala že stemnilo in mamo je že pošteno skrbelo. A tudi papačija se je že loteval nemir.

Počakaj, se je odločil, v park pogledam, brž se vrnem!

Le kam jo je odneslo z otrokom? je ugibal papači, ko je ni mogel nikjer stakniti. Pa če je šla v kino? Kaj nisi pravila, da se je zadnjič zatekla tja pred nevihto?

Pa saj danes ni bilo nevihte, saj še deževalo ni, ali je? Saj se mi že meša v glavi, prav zares!

Deževalo sicer ni, a k nevihti se je pripravljalo, nisi opazila? Nemara

se je punčara zbala dežja, kaj se ve! Bi šel pogledat?

Papači gre. Od kinematografa do kinematografa po vsej dolžini Vie Acquedotto. Od kina La Nazionale do La Fenice. Povsod nasilno, ker si mora pribojevati vstop sredi predstave in mimo srditih biljeterjev... gospod, kam pa kam? Prosim vas, obnašajte se! in tako dalje in tako naprej. A papači je zdaj tudi sam pošteno preplašen in postaja, razumljivo, nasilen. Strah ga gloda...

Dajte, da vstopim, prekleto! Če vam pravim, da moram pogledati! Pestunjo iščem z dojenčkom, dajte da pogledam, ali je tukaj ali je ni!

In papačijev obup narašča, ko Tine ne najde nikjer in se vrača domov praznih rok. In kaj bova zdaj storila? sprašujejo mamine oči - črne v smrtno bledem licu...

Ti počakaj, mirna bodi, bo že kako! Na policijo skočim!

Papačijevo geslo v kritičnih trenutkih - bo že kako!

Na bližnji postaji policije nihče ničesar ne ve o kakšni Tini z dojenčkom. Danes nismo imeli nobenih prijav, ne, nič nesreč, nenavadno miren dan, če jaz kaj vem! Saj bomo vprašali druge postaje, brez skrbi! Dajte mi svoje ime, naslov, tako! Koliko je stara pestunja? Dojenček? Kakšna sta videti? In tako naprej. Kopica vprašanj, na katere papači ne ve kdo ve kaj odgovoriti. Nazadnje imajo vse. Sporočili bodo po dežurnem, brez skrbi!

In prav ta čas, ko se papači, temen v lice od skrbi, oklepa svojega gesla »bo že kako« in upočasni korak, da ne bi prezgodaj gledal ženi v obupane oči, visi naša mama še vedno na oknu, bolšči v temo in trepetaje čaka, da bi kdo pritekel z ugodnim sporočilom.

Se je kaj zgodilo? Kaj pa je?

Sosedi.

Nemir sredi noči jih je predramil in zdaj se naslanjajo na okna in sprašujejo. Čudijo se, razmišljajo, ugibajo, svetujejo...

Pa saj policaj že gre, poglejte, tja poglejte!

Ste vi gospa...

Kaj je? Ste ju našli?

Smo. V stanovanje stopim, pojasnim vam!

A mama ne strpi. V diru preleti stopnice in nestrpno čaka, da ji dežurni pove... Kaj je z otrokom, kje je?

Na naši postaji. Greste z menoj?

Pojdiva!

In v hipu, ko zavijata okrog vogala na Acquedotto, se domala zaletita v papačija, ki se vrača domov.

Oh, hvala bogu, si oddahne mama in se ga trdno oklene, da ne bi sredi ceste omahnila.

V bližini Velikega kanala »Canal Grande«, ki se je zaril v mesto skoraj do cerkve Svetega Antona Novega, je večja policijska postaja. V zadnji sobi, ki jo žarko osvetljuje acetilenska luč, sedi na mizi naš Ilo v sami srajčki, ki mu sega komaj do popka. Temni kodri so še vlažni in z od zaspanosti in slane vode nabreklimi, črnimi očesci, veselo gleda policaje, ki ga obkrožajo in se mu

dobrikajo. Z bosimi nožicami binglja, sem pa tja veselo zavriska in ni videti, da bi kogarkoli pogrešal. Tudi starše ne, ki dobesedno planeta nanj in ga stiskata k sebi, da se jih otrok resno otepa.

Mama in papači hkrati prisluhneta temu, kar jima dežurni pripoveduje. Da so Tino našli. Saj ni bežala, le zmedena da je. Rekla je, da se ji je otrok smilil, ker je vekal. Da ga ni mogla več poslušati, ker je tako milo jokal. Zaradi tega ga je vrgla v morje, da bi se pomiril.

Kaj hočete, zmedena je, revica. Saj smo je že odpravili k Svetemu Ivanu.

Dovolite?

Mama in papači se hkrati zazreta v visokega, suhljatega gospoda z visečimi muštacami, ki jima ponuja roko. Podrsaj, Podrsaj je moje ime!

Gospod je rešil vašega otroka, pojasnjuje dežurni.

Ah, gospod Podržaj, papači podzavestno izgovarja ime po slovensko, človek ljubi, pa kako se je vendar zgodilo? Pripovedujte!

No, da. Tu v bližini stanujem, veste. Pred spanjem se vedno še posprehodim ob kanalu. Danes še celo, ker je čez dan bilo nekam zatohlo, ali ne? Se vam ne zdi, da se letošnje poletje kaj čudno vede? Pa, saj res. Torej, sprehajal sem se in zapazil na oni strani kanala žensko, ki je nemirno hodila sem in tja z zavojem v rokah. Skraja niti nisem bil pozoren na vekanje otroka. Šele ko je zavoj odvrgla in stekla, sem razumel, da je vrgla otroka v morje. Skočil sem v barko in odveslal tja čez. Otrok ni utonil na dno, saj so ga tiste cunje zadržale. Polovil sem ga torej in prinesel sem. Tu smo mu pomagali, da je vodo izbruhnil, dali smo mu popiti nekaj toplega mleka in to. Saj si je brž opomogel... eh, če pomislim, da bi bil lahko... Ta otrok, gospod moj, ima veliko srečo, verjemite mi, to bo srečen otrok!

Ta otrok bo tudi izvrsten plavalec, je papači ponosno pripomnil, izvrsten, je ponovil in se izprsil, dovolj zgodaj je začel!

(Dalje)

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: **Eva Fornazarič**

ODKRITJE

Na planetu Težka smet
čuden je, prečuden svet:
žabe skačejo rogate,
ribe kažejo podplate,
krt iz žarkov mrežo plete,
mačja družba vodo gnete,
volk na trati travo muli,
muha sredi stepe tuli,
ptičem dolga dlaka zrase,
koza mavrico popase,
krvoločna zver je zajec,
školjka gloda lunin krajec,
ni otrók brez dolgih brk,
vse zakrije sončni mrk!

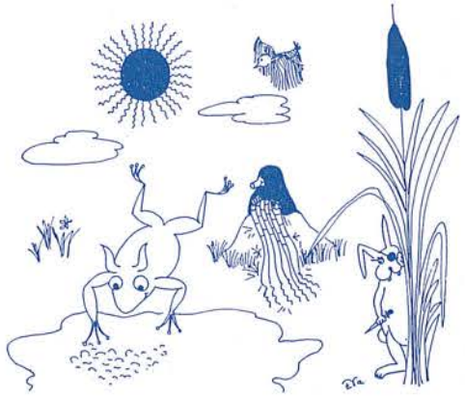

VLADO FIRM:
RIŠE: BOŽO KOS

OSEL RIKO

72. Gospodar se je kmalu vrnil. Prinesel je velik hlebec kruha, kos slanine in jabolka. Kemperle je razumel gospodarja. Imel je družino in majhna otroška usta so hotela po ves dan nekaj žvečiti. Gospodar ga je opozoril, da ima tudi Mate nekaj zanj. Le previden naj bo. Okoli cerkovnikove domačije nenehno opletajo italijanske patrulje. Bržkone sumijo, da je Mate povezan s partizani. Kemperle se je zadovoljno poslovil. Osel Riko je pred drvarnico že nestrpno pričakoval intendanta.

73. Kemperle in Riko sta urno stopala po mehkem snegu. Veter je vzdigoval prgišča snega in za njima brisal sledi. Namenila sta se k Matu. Prišla sta na planoto, odkoder se je videlo na Matovo domačijo. Kemperle je napel oči. »Počakaj, Riko! Mate ni sam.« Splazil se je bliže in opazil patruljo. Počakati mora, da vojaki odidejo. Začudil pa se je, ker je opazil Mata v beli cerkveni srajci, ki je mahal z rokami in nekaj dopovedoval patrulji. Naposled so vojaki odšli.

74. Mate se je odpravil v kočo. Po strmini navzdol je hitela italijanska patrulja. Kdaj pa kdaj se je kakšen od vojakov ozrl. Kemperle je pustil osla v skrivališču in se previdno približal Matovi domačiji. Urno je skočil v hišo, da se je Mate kar stresel. Odprl je vrata in vstopil. »Da bi te koklja! Kako si me prestrašil«, je zagodrnjal Mate, ki je bil še vedno oblečen v cerkveno srajco. »Čemu, za hudiča, si se našemil, Mate? Kaj je bilo?«

75. »Ja, italijanska patrulja me je zaslišavala.« »Toda, tale srajca? Saj cerkve ni več in tudi župnika ne, Mate.« Mate se je zvito nasmehnil in dejal: »Brž, ko sem jih opazil, sem jo oblekel in patrulja me ni tako privijala. Mislili so, da se odpravljam v dolino na kakšen obred. Na vsak način hočejo osla. Grozili so mi in robantili, da nosim hrano partizanom. Pokazal sem srajco in dejal: 'Kako le morete pomisliti na kaj takšnega?!'«

76. Kemperle je bruhnil v glasen smeh in plosknil Mata po ramenu. »Zlomka, zvit si kot star lisjak!« Skromno Matovo izbo je napolnil prešeren smeh. »Nekaj imam zate in za tvoje fante,« se je v hipu zresnil Mate. »Kje je Riko? Le pripelji ga, varno je, ne bodo se več vrnili, vsaj danes ne.« Mate je pripravil nekaj krompirja, malo koruznega zdroba in primaknil še vrečico prave morske soli. Vse skupaj je stlačil v veliko vrečo. Ko je bilo vse pripravljeno, sta Mate in Kemperle otovorila osla Rika.

77. Riko in Kemperle sta kaj urno stopala po zasneženi gorski stezi. Še pred mrakom sta hotela biti v štabu bataljona. Borci so ju gotovo že netrpno pričakovali. Seveda, če so bili še tam. Samo že vzpon prek grebena, potlej bo hoja manj naporna in spuščala se bosta v skrito sotesko. Tam onstran se je v reber stiskala domačija. Gospodar je dobro poznal Kemperla in Rika in tudi sam pripravil nekaj hrane. Sina je imel v partizanih in zavedal se je, da je boj zelo trd.

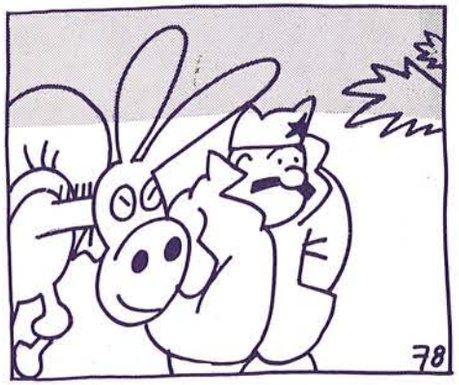

78. Sonce je že lezlo za grebene, ko se je Kemperle bližal partizanskemu taborišču. Oddahnil si je. Njegove zgode in nezgode so bile vsaj za danes bržkone končane. Prav prijetno mu pri srcu ni bilo. Svoje dogodivščine z italijansko vojsko bo pač moral povedati v štabu. Sicer pa ni nikoli ničesar zamolčal. Poveljnik bo namrščil čelo, ga premeril s pogledom in dejal: »Kemperle, drugič nikar ne dremaj med potjo. Kaj bi bilo, če ne bi imel osla?«

79. V dolini so z nočjo prenehali streli. Borci 3. bataljona so vzdržali silen napad združenih italijanskih in nemških enot. Vnovič je bilo daleč naokoli vse mirno in tiho. Le tu in tam se je še kakšen zapozneli partizan pritihotapil v gozd, da pojšče svojo enoto. Hrib, ki je bil ves poraščen z mladim smrečjem in starimi borovci, je skrival v sebi že leta staro, prekrito in poraščeno jamo.

(Dalje)

MLADINSKI PISATELJ

VLADO FIRM 60-LETNIK

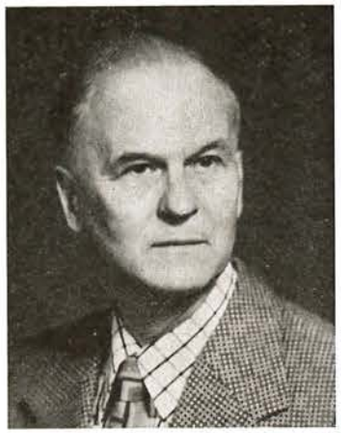

Zveste bralce Galeba že vrsto let razveseljuje s svojimi zgodbicami, pripovedkami in zlasti prijetnimi slikanicami, znani slovenski ljudski pisatelj Vlado Firm iz Ljubljane, ki prav te dni praznuje svojo 60 letnico.

Vlado Firm se je rodil v učiteljski družini 24. novembra 1919 v Olimju pri Podčetrtku, v Obsotelju. Že mladih nog ga je pritegovalo slovensko leposlovje, zlasti mladinsko, in je od dijaških let dalje vedno kaj napisal za mladino. Kasneje je bil zaposlen kot časnikar in kljub zaposlenosti je vedno našel čas, da je kaj napisal za mlade bralce in seveda za Mladinsko revijo Galeb. Med zgodbicami in pripovedkami, ki jih je napisal za mlade bralce, so najbolj priljubljene njegove slikanice »Prigode Matička in njegovega strička«, »Gozdni pirjatelji« in »Osel Riko«. Vse te zgodbe so ilustrirali priznani slovenski ilustratorji.

Poleg mladinskih povesti je Firm napisal več črtic, povesti in romanov, med katerimi so najbolj znani »Sužnja iz Kordove«, »Uskoška nevesta«, »Rdeči jelen«, »Med bregovi« in drugi. Ukvarjal se je tudi s prevajanjem predvsem vojnih romanov. Vrsto let je bil sodelavec pri jutranjih oddajah Radia Ljubljane za Cicibane in še vedno sodeljuje v mladinskih listih »Pionir«, »Pionirski list«, »Veseljak« in drugih.

Ko sem ga obiskal v Ljubljani ob njegovem jubileju, je prijazni in veseli Vlado Firm obljubil, da bo za mlade bralce napisal še marsikaj.

L. A.

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: **Jelka Reichman**

JURČKI

Ej, prizorček nevsakdanji:
tam na robu gozdne jase,
v skritem kraju pod kostanji,
trinajst jurčkov kvišku rase.

Babice so tu in vnučke,
gobe, gobice ,gobani,
rjave nosijo klobučke,
mnogo lepši so kot lani.

Stari jurji, z njimi malčki,
v mehkem mahu tiho ždijo,
majhni so kot pedenj palčki,
se življenja veselijo!

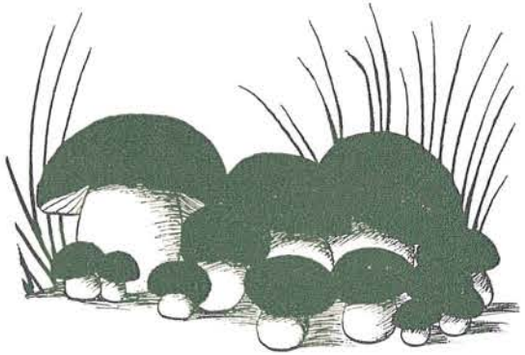

Danilo Gorinšek

Ilustr.: **Leon Koporc**

KUHAR CICO

Poznam debelušastega fantiča, ki mu pravijo »Cico«. Kdo ve, kdo si je izmislil to smešno ime in kaj naj pomeni. Toda kaj bi zdaj le govoril o tem, fantiču je ime Cico in jaz tega ne bom spreminjal. Je pa ta debeluhar Cico — no, kaj pa naj bi že bil debeluhar? Kuhar seveda! In še imeniten kuhar.

Zdaj se spet pripravlja kuhar Cico na kuho. In kaj bo skuhal kuhar Cico, no, kaj pa naj bi skuhal Cico? I, seve — potico! Pravzaprav je ne bo skuhal, temveč spekel.

Kuhar Cico zatorej peče potico. Pri tem je res malo nenavadno, da je ne peče v kuhinji in v pečici, temveč kar na domačen dvorišču... To pa zato, ker mu je tam vse pri roki, kar potrebuje za dobro potico. To je sicer res malo smešno, ampak na častno besedo je res tako.

Kuhar Cico torej začne pripravljati testo za potico. Na smetišču ob kraju dvorišča iztakne staro ponev. Ponev je sicer tako luknjasta, da če skoznjo pogledaš proti nebu, zagledaš modro nebo, a kaj zato. Ponev pa je le! Zdaj poseže kuhar Cico za potico po drobnem pesku — ta drobni pesek je Cicu bela moka. Ta pesek, oziroma to moko potem kuhar Cico zalije z vodo iz mlake, ki je ostala na dvorišču še po zadnjem dežju. Nato zgnete to testo, primeša mu nekaj koruznih zrn, to so rozine, potem pa brž s to potico v pečico! Ker pa pečice na dvorišču kajpak ni, pa ponev s to »slastno« potico postavi kar na sonce. Sonce namreč tedaj tako močno žari, da je noben pravi ogenj ne poseka.

Ne mine pol ure in potica je pečena, skratka: vse je nared. Tu je ponev, v njej potica, za potico pa Cico. Vse je torej — kot rečeno — nared, le nikogar ni, ki bi to »potico« tudi snedel.

Če bi se pa kljub temu kdo našel, ki bi to zmogel, mu želim že kar zdaj dober tek!

Črtomir Šinkovec

Ilustr.: **Božo Kos**

Kako se je osel naučil brati

V neki vasi, ne ve se natanko kje, v Butalah ali Zaplankah, so dolgo odlašali, naposled pa le odprli šolo. Izbrali so si tudi mladega učitelja, ki je bil vaščanom silno po godu, le Pavliha je nejevoljen zmajeval z glavo. Učitelj se mu je zdel preveč imeniten, tako imeniten, da niti njemu, Pavlihi, ni priznal zasluženo veljavo. Ko je bilo Pavlihi tega dovolj, se je pritožil in potožil samemu županu:

»Pameten človek si, župan, le z učiteljem nisi imel sreče. Že mesec dni poučuje, otroci pa še ne znajo brati. Moj sin še vedno drži knjigo narobe, in če ga kaj vprašam, molči kakor tele. Tvoj učitelj ni torej pravi učitelj; slabši je od mene, ki si upam prej naučiti brati svojega osla.«

Butalski župan je bil predloga silno vesel; dejal je: »Za učitelja, Pavliha, te ne morem imenovati, pač pa dobiš mernik zlata, če naučiš brati svojega osla. Mernik zlata dobiš, v nasprotnem primeru pa te vržem v najtemnejšo ječo.«

Pavliha se je prve obljube močno vzradostil, druge pa zelo prestrašil. Niso zajčje solze priti v najtemnejšo in iztuhtal najbolj reformirano šolo in najsodobnejši pouk. Iz stare skrinje je vzel staro zaprašeno knjigo, nasul med liste ovsa ter jo postavil pred osla. Le-ta je zvedavo buljil v knjigo, lakomno vohljal za ovsom in seveda obračal liste, če je hotel priti do ovsa. Po tednu dni učenja je bil osel že spreten bralec.

Radovednost butalskega župana ni pustila pri miru. Oglasil se je pri ječo! Sedel je, se globoko zamislil Pavlihi, da bi se o oslovem napredovanju v šoli prepričal na lastne oči. Temu, kar je videl, se je zares čudil. Osel je brumno z gobcem listal po knjigi in, ker to pot med listi ni našel ovsa, je začel brati na ves glas: »I-a ia-,, i-a!«

Župan od presenečenja ni imel primerne besede pohvale. Pavliha pa je dejal: »Vidiš, župan, v kratkem tednu sem naučil osla odpirati knjigo ter brati črki i in a, medtem ko je tvoj učitelj v mesecu dni naučil otroke komaj črko i. Ali ni to za osla več kot dovolj?«

Župan ni mogel oporekati in Pavliha je dobil zaslužen in obljubljen mernik zlata.

Jelka Bakula

Ilustr.: **Magda Tavčar**

ŽITO

Pod snežno odejo
pozimi počiva,
zelena pomladi
postrana je njiva.

V soncu se zlatem
zlato lesketa,
na njivi bogati
kombajn ropota.

Pri mizi pa dedek
presrečen sedi,
varuje otroke,
jim kruhek drobi.

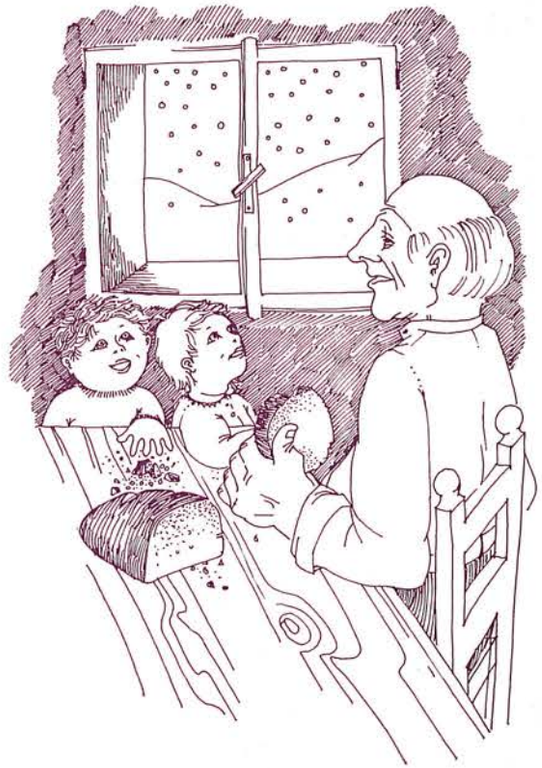

kotiček za najmlajše

Vera Poljšak
Ilustr.: **Magda Tavčar**

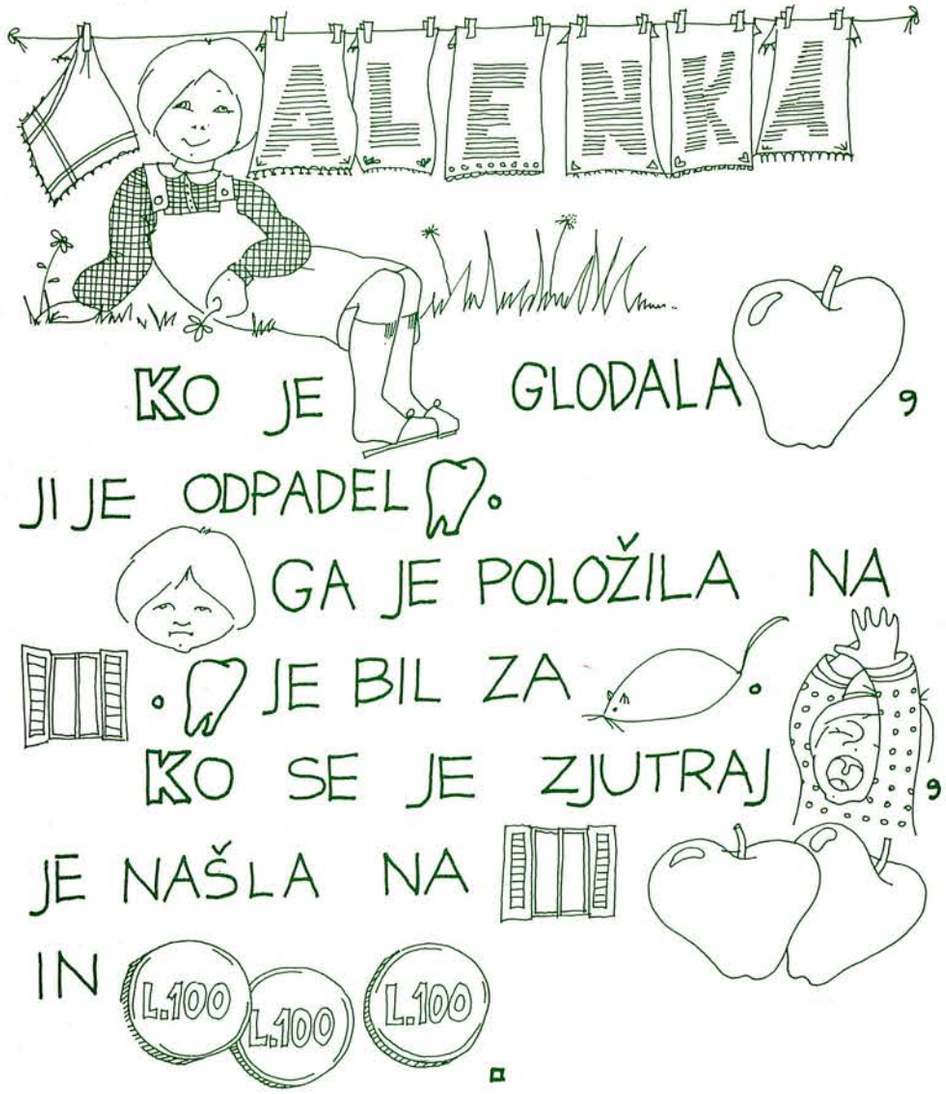

LABIRINT

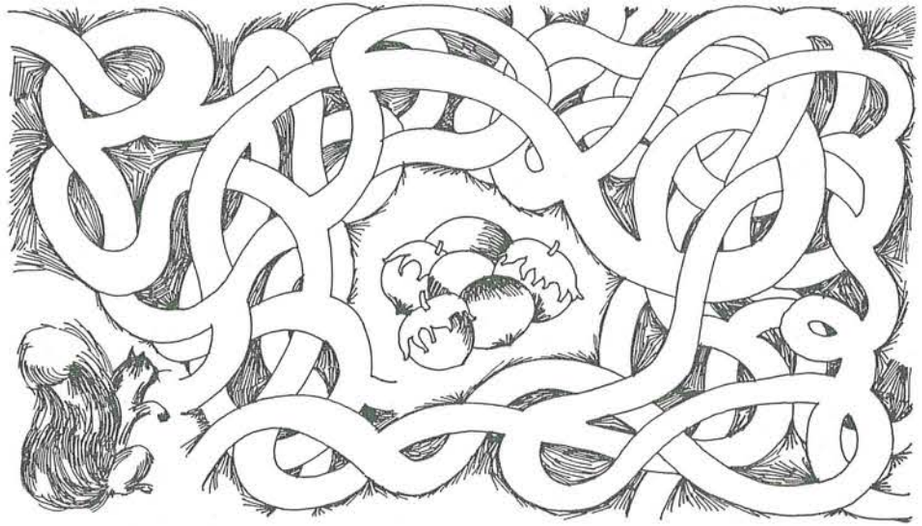

VEVERICA JE LAČNA, RADA BI JEDLA LEŠNIKE.
KDO JI BO POMAGAL?

6 VAZIC

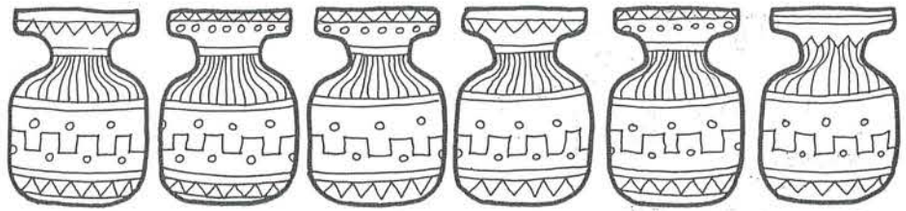

RES SO SI VAZICE PODOBNE, TODA POVSEM ENAKI
STA SAMO DVE. POIŠČI JU!

STRIC V GORI

V GORI BIVA STRIC BOGAT, V GORI BIVA STRIC KOŠAT, PA SE NIHČE ZANJ NE ZMENI DO JESENI. A JESENI DECA Z DOMA V GORO ROMA, STRICA OBISKAT.

TAKRAT STRIČEK SE ODKRIJE IN OBRIJE IN RAZMEČE SVOJ ZAKLAD.

SREČA V GORI DECO MARA, SITNA, STARA; NAPOL KARA, NAPOL BARA: »KAJ PA IŠČEŠ TOD, SVOJAT?«

»VESTE, LJUBA BOTRA MARA, MI SMO PRIŠLI – KOSTANJ BRAT.«

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Marjeta Cvetko

PESEM O SONCU

Prvi žarki prek neba,
v senco svetle lise,
vroč poljub nam sonce dá,
— zemlja prebudi se.
Zlato sonce!

Morje čistega zlata
prek sveta se lije,
vsakomur gre do srca,
vsakogar umije.
Zlato sonce!

Ves dan sonce, vir luči,
toči iz neba se,
kupo polno si nalij,
— bo za mračne čase.
Zlato sonce!

Temne sence prek neba,
dan slovo že jemlje,
vroč poljub še sonce dá,
— zemlja sladko dremlje.
Zlato sonce!

1. KONCENTRACIJSKO TABORIŠČE GONARS - Gonars leži sredi furlanske nižine nedaleč od Palmanove. Leta 1941 so v tem kraju postavili taborišče za vojne ujetnike. Ogradili so ga z visoko mrežo iz bodeče žice in ga zastražili z izvidniškimi stolpi. V lesenih barakah so bili pogradi s 5000 ležišči.

2. KONCENTRACIJSKO TABORIŠČE GONARS - Prva »gosta« sta bila dva ujeta ruska vojaka. Kasneje so tu le za nekaj mesecev internirali okoli 100 jugoslovanskih oficirjev. V začetku leta 1942 so taborišče izpraznili in ga preuredili za civilne internirance. Njegov novi uradni naziv je bil »CAMPO CONCENTRAMENTO INTERNATI CIVILI N. 89«.

3. KONCENTRACIJSKO TABORIŠČE GONARS - V tistem času je fašistična policija s sodelovanjem vojske izvajala množične aretacije na območju »Ljubljanske pokrajine«, ubijala talce, zajete partizane in pripadnike Osvobodilne fronte, požigala hiše in ropala, zlasti po vaseh. Poleg tega je v taborišča internirala nad 40.000 oseb, med temi tudi mnogo žensk in otrok.

4. KONCENTRACIJSKO TABORIŠČE GONARS - Taborišč je bilo več. Največje in najbolj zloglasno je bilo taborišče na otoku Rabu, drugo po obsegu pa ono v Gonarsu. Obsojence na internacijo so vozili z vlaki v živinskih vagonih do postaje Bagnaria Arsa. Od tu so jih vklenjene v verige in pod močno stražo gnali v skupinah po deset do 4 kilometre oddaljenega taborišča Gonars.

5. KONCENTRACIJSKO TABORIŠČE GONARS - Lager je imel dva odseka: v enem so bili moški, v drugem ženske in otroci. Mraz, pljučne in črevesne bolezni in še zlasti glad so tako ošibili odpornost internirancev, da mnogi niso vzdržali. V času delovanja taborišča je od lakote in bolezni pomrlo kar 410 internirancev.

6. KONCENTRACIJSKO TABORIŠČE GONARS - Kljub trpljenju in umiranju so si interniranci prizadevali, da ohranijo veder duh in vero v svobodo. V taborišču so delovali pevski zbor, likovna šola, razni krožki in odbor Osvobodilne fronte. Občasno so celo izdajali na roko pisan časopis.

7. KONCENTRACIJSKO TABORIŠČE GONARS - V noči med 30. in 31. avgustom 1942 je skupini osmih internirancev uspelo pobegniti skozi 60-metrski rov, ki so ga dolgo časa skrivaj kopali. Med ubežniki je bil tudi pisatelj Ivan Bratko, ki je po končani vojni doživeto opisal ves potek akcije v knjigi »Teleskop«.

8. KONCENTRACIJSKO TABORIŠČE GONARS - V spomin 1936 žrtvam, ki so padle ali umrle med vojno na območju Gonarsa, Padove, Trevisa in Vidma, so 9. decembra 1973 na pobudo Socialistične republike Jugoslavije odkrili spominsko grobnico v Gonarsu. V kriptah grobnice počivajo posmrtni ostanki 453 umrlih internirancev, skoraj vsi Slovenci.

VIDEM
GORICA
GONARS
TREVISO
TRST
PADOVA
BENETKE

CAMPO CONCENTRAMENTO
INTERNATI CIVILI N 89

Bela nedelja 1942.
„TEDNIK PP"

SOYUZ

1. ANDREJEV SEJEM V GORICI - Andrejev sejem v Gorici je zelo star vsakoletni običaj, ki se ponavlja prvi ponedeljek v decembru po prazniku sv. Andreja: pisani balončki so največje otroško veselje.

2. ANDREJEV SEJEM V GORICI - Vrtiljak s konji še vedno priteguje stare in mlade.

3. ANDREJEV SEJEM V GORICI - Najrazličnejše zanimivosti vabijo s svojimi živobarvnimi pročelji radovedne obiskovalce.

4. ANDREJEV SEJEM V GORICI - Na najnovejših napravah, ki nam jih posreduje astronavtika, lahko najpogumnejši poskusijo, kako nanje deluje sredobežna sila.

5. ANDREJEV SEJEM V GORICI - Tudi najmlajši pridejo na svoj račun.

6. ANDREJEV SEJEM V GORICI - Če vreme preveč ne nagaja, se ogromna množica gnete okrog stojnic in zabavišč.

7. ANDREJEV SEJEM V GORICI - Na sejmu ne more manjkati razgledno kolo.

8. ANDREJEV SEJEM V GORICI - Ogromni mehanični pajki raztezajo svoje noge proti nebu.

zanimivosti

NOBELOVA NAGRADA ZA MIR - Nobelovo nagrado za mir je letos dobila mati Tereza, po rodu iz Skopja, ki je velik del svojega življenja posvetila nesrečnim gobavcem in ljudem, ki so umirali od lakote in bolezni. Že kot mlado dekle je mati Tereza stopila v samostan in kmalu zatem kot misijonarka odpotovala v Indijo, kjer se je srečala z veliko revščino, z lakoto in boleznimi med gobavci. Mati Tereza je ustanovila posebno središče za te nesrečnike in jim začela pomagati. Sedaj skrbi za okrog 46 tisoč gobavcev, med njimi mnogo otrok. Tudi Nobelovo nagrado bo razdelila med svoje varovance, ki jih ni malo.

RAZISKOVANJE SATURNA - Šest let je potrebovala ameriška vesoljska sonda Pioneer 11, da se je približala drugemu največjemu planetu našega osončja, Saturnu. Sondo so izstrelili v Združenih državah Amerike aprila 1973. Po šestletnem letu je končno sonda prispela v bližino Saturna, ki je približno devetkrat večji od Zemlje. Prvi je planet opazil leta 1610 Galilej. Od tedaj je to nebesno telo vedno privlačevalo znanstvenike, zlasti njegovi krogi. Sonda

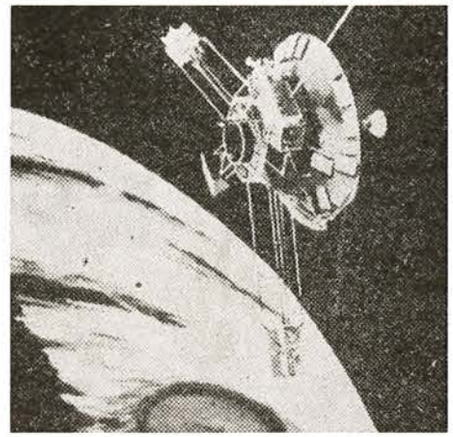

Pioneer 11 je sedaj poslala na Zemljo fotografije Saturnovih krogov. Našteli so jih najmanj deset. Kako so nastali, pa je še vedno skrivnost, morda iz asteroidov. Znanstveniki so s pomočjo sonde tudi ugotovili, da je Saturn sestavljen iz plinov in zato zelo lahek, da bi kot žoga plaval po kakšnem izmed Zemljinih oceanov.

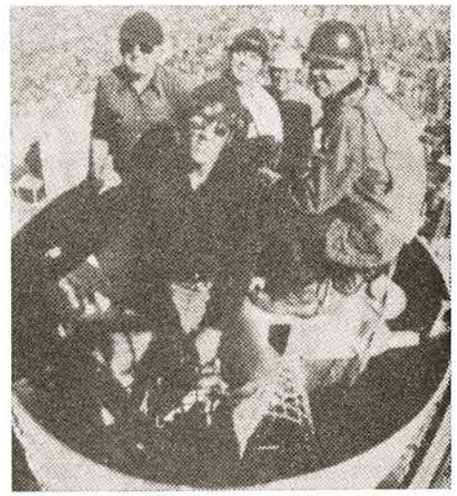

BREZ VRTOGLAVICE - Monterji, ki jih vidite na sliki, res nimajo vrtoglavice. Na najvišji stavbi v New Yorku so postavili televizijsko anteno. Stavba je visoka 500 metrov, antena pa še 100. V višini 600 metrov nad zemljo prav gotovo na tako ozki ploščadi ne smeš poznati vrtoglavice.

iz utrinki sedanjosti

Lojze Abram

Na vrhu mogočnega EVERESTA

Štirinajstega maja letos je na 8848 metrov visokem Mount Everestu zaplapolala tudi jugoslovanska zastava. Razvila sta jo Kranjčana Andrej Štremfelj in Nejc Zaplotnik, ki sta po nemajhnih težavah in velikem naporu dosegla vrh najvišje gore na svetu. S tem sta tudi odprla novo jugoslovansko smer po divjem zahodnem grebenu te mogočne gore, ki je od članov jugoslovanske alpinistične himalajske odprave terjala temeljite priprave, izredno velike napore in nemalo žrtvovanja.

Mount Everest, ali kot mu pravijo Indijci in Nepalci Sagarmatha, Kitajci in Tibetanci pa Čomolungma, je vedno privlačeval drzne ljudi, odkar so pred skoraj 130 leti točno izmerili njegovo višino. Prvi pogumni alpinisti so goro začeli naskakovati že pred več desetletji a šele pred šestindvajsetimi leti je prvi človek stopil na njen vrh, na mejo z nebom. Zmagovalec je bil Novozelandec Hillary, ki je s šerpo Tensingom dosegel vrh Everesta maja 1953. leta po jugovzhodnem grebenu. Ta smer je potem postala najbolj običajen dostop na piramido izredno velikih žrtev in odpovedi, truda, hotenj in jeklene volje.

Everest je v zadnjih dveh desetletjih uspešno naskakovalo šestnajst različnih alpinističnih odprav. Na vrhu skoraj nedostopne Čomolungme je doslej stalo nekaj več kot 80 alpinistov in alpinistk. Kar trinajst odprav je doseglo vrh z nepalske strani, po najbolj dostopni jugovzhodni strani. Sedma jugoslovanska himalajska odprava pa si je na najvišjo goro sveta poiskala svojo smer, od ledenika Khumbu po zahodnem robu na vrh.

Jugoslovanski alpinisti so odpotovali v Nepal že februarja. Po dolgem pohodu so dva meseca kasneje dosegli vznožje Everesta in postavili bazni tabor na ledeniku Khumbu v višini 5350 metrov. Od tam se je pričelo osvojevanje Čomolungme. Skoraj dva meseca je trajal neizprosen boj človeka z goro. Treba je bilo premagovati navpične stene, ledenike, močni veter, oster mraz in hude višinske razmere ter postaviti več taborov vedno bliže vrhu. Trud je bil poplačan. 14. maja sta na vrh Everesta stopila Štremfelj in Zaplotnik, za njima so dosegli vrh še Stane Belak, Stipe Božič in Nepalec Ang Phu, ki se je potem, na povratku z vrha Sagarmathe, na katerem je v svojem življenju bil že dvakrat, smrtno ponesrečil.

V kroniko Mount Everesta se je tako vpisala tudi Jugoslavija s svojim divjim zahodnim grebenom, na katerega pred tem ni stopila še človeška noga. Po zahodnem grebenu je sedaj začrtana morda najtežja pot v tem delu gorovja Himalaje.

A ni rečeno, da bo Mount Everest ostal sedaj osamljen. Drzni alpinisti bodo še vedno naskakovali to goro, ki nevzdržno vabi v svoja pobočja in na vrh.

Osvojitev mogočne, skrivnostne in razsežne Sagarmathe pomeni za jugoslovansko himalajsko odpravo izreden uspeh, saj je pet njenih ljudi stopilo na vrh. Člani odprave so tako dokazali, da znajo premagovati še tako hude težave in častno izpeljati do konca zastavljeno si nalogo.

šport

Ivan Furlanič - Mario Šušteršič

Otroku je gibanje potrebno

V reviji Galeb smo že nekajkrat napisali, da mora biti predšolski otrok, in toliko bolj šoloobvezni otrok, deležen primerne telesne vzgoje. Marsikdo si potrebo po otrokovem telesnem gibanju razlaga kot prvi korak na poti tekmovanj, rekorderstva in vrhunskega športnika. To ni res. Za skladen in pravilen razvoj potrebuje vsak mlad organizem telesno aktivnost.

Stari pedagogi so si dolga leta belili glave o otrokovi igri. Otrokovo igranje so poskušali razvozlati in dognati iz vseh zornih kotov. Na koncu pa so prišli do najbolj logičnega zaključka, da se otrok igra, ker je igra za njegovo starostno dobo najbolj primerna in obenem tudi prirojena.

Prav s pomočjo igre se da z malčki veliko napraviti in jih pritegniti k telesni aktivnosti, ki v poznejši dobi ne more biti več samo igra. Pri tem otroka sproti navajamo na red, pravilen odnos do dela, disciplino in tovarištvo. Zdrav otrok ima veliko energije, katero mora po fiziološki zakonitosti sprostiti. Če bomo znali to energijo dobro vzgojno izkoristiti, bo uspeh še boljši.

Resnici na ljubo moramo priznati, da je pri nas zadnje čase prevladalo to mnenje, saj imamo dobro organizirano otroško vadbo, tako na Goriškem kot na Tržaškem. Nič manj kot 27 osnovnih športnih organizacij ima že dobro organizirano in vpeljano otroško telesno vzgojo, ki je kar dobro obiskana. V Trstu je Športnemu združenju »Bor« v dveh letih uspelo organizirati »Športno šolo« v vseh osnovnih šolah in celo v vrtcih, v splošno zadovoljstvo strokovno usposobljenih vaditeljev, otrok in staršev, se pravi v vzgojno izobraževalnem trikotniku, ki je najboljše poroštvo, da bo zamisel v bodočnosti pokazala izredno dobre sadove, in jih pravzaprav sedaj že kaže.

Tistim staršem, ki svoje malčke niso še vključili v nobeno vadbeno skupino, priporočamo, da to store čimprej, ker bodo tako vsaj delno zadostili gibalnim potrebam mladega organizma svojih otrok, za njihov skladen telesni razvoj.

Bodisi za starejšega kot za mladega človeka velja pravilo: »zdrav in sposoben«. Samo tak otrok bo lahko z lahkoto in dokaj uspešno premagoval vsakodnevne šolske težave, ki res niso majhne. Prav gotovo bo tudi njegov šolski uspeh boljši.

OB MEDNARODNEM LETU OTROKA

Lojze Abram

Srečanje v Ljubljani

Plahost in nezauplivost sta trajali le nekaj trenutkov, le toliko, kolikor so tržaški malčki s svojimi mamicami in vzgojiteljicami prišli od avtobusa do vhoda v Vzgojni varstveni zavod Kodeljevo, kjer so jih čakali ljubljanski sovrstniki. Male goste iz Trsta so ljubljanski otroci spejeli s pesmijo in kaj kmalu so padle še zadnje pregrade, ko so si izmenjali darila. Ljubljančani so tržaškim sovrstnikom podarili lepe ročne lutke, ki so jih bili sami izdelali, tržaški otroci pa ljubljanskim prijateljem ljubke lesene figurice.

Led je bil prebit. Vsi so bili že veliki prijatelji. Z roko v roki so se zapodili v notranje prostore.

Kakšen živ žav. Tržaški otroci so živahno zasedli učilnice, se potikali po vseh kotih in radovedno ogledovali igrače, risbe, razne predmete in vzgojne pripomočke ljubljanskih prijateljčkov. Starši in vzgojiteljice pa so z zanimanjem in odobravanjem sledile besedam ravnateljice zavoda, ki jim je razlagala dejavnost in vzgojne metode otroškega varstva v vrtcu na Kodeljevem, katerega obiskuje okrog 300 predšolskih otrok.

Kmalu je bilo tudi kosilo pripravljeno. Otroci so se med seboj pomešali, naglo posedli za skupno mizo in brez pridržkov začeli tešiti svoje lačne želodčke. Vabilo na kosilo je veljalo tudi za njihove mamice, očete in vzgojiteljice. Odrasli so nekoliko nerodno posedli na majhne stoličke, narejene po otroških merah, in se pomaknili k bogato obloženi nizki mizi. Otroci so jih radovedno gledali in se jim nasmihali. Razpoloženje je bilo sproščeno in veselo.

To prisrčno in spodbudno srečanje so tržaški otroci v družbi z ljubljanskimi doživeli oknec oktobra v Ljubljani, v okviru svečanosti pobratenja med tržaškim Športnim združenjem »Bor« in ljubljanskim Športnim klubom »Slovan«. Pomen podobnih srečanj je v pozdravnem govoru poudarila predstavnica tržaških otrok in Športne šole in se zahvalila ravnateljici vrtca na Kodeljevem za prisrčen sprejem tržaških malčkov. Podčrtala je važnost navezave takih prijateljskih stikov kot stvaren doprinos k tesnejšemu medsebojnemu spoznavanju med otroki iz zamejstva in matične domovine,

tudi v skladu z letošnjim mednarodnim letom otroka.

Krona srečanja je bil popoldanski skupni telovadni nastop v veliki hali Športnega kluba »Slovan«. Tržaški in ljubljanski otroci so se predstavili z raznimi prikupnimi igrami in želi navdušeno odobravanje prisotnih staršev in številnega občinstva.

Tržaški otroci iz mestnih vrtcev, ki obiskujejo Športno šolo, so imeli tako priložnost preživeti prijeten dan z ljubljanskimi vrstniki, se z njimi spoznati in navezati tesne prijateljske vezi.

Črtomir Šinkovec

Ilustr.: **Bine Rogelj**

Bunkov Tone

Trnje na Podrti gori
vas je, hej, klobuk z glave!
Gozd ob vasi — trije bori,
ceste — kozje so steze.

Hiš devet je: tri lesene,
tri iz kamna in prsti,
tri potegnjene kot štrene —
skoznje veter se lovi.

Tu doma je Bunkov Tone,
velik mojster — sladkosned,
pravi volk je na bonbone,
kakor medved liže med.

»To ni zdrava, dobra hrana!«
mati tarna od skrbi.
To je štrena zamoštrana,
če je sneden sin za tri.

V stiski se zbero k posvetu
modri vaški padarji,
po posvetu in šepetu
déjo skrbni materi:

»Tega skuhaj sinu čaja,
to encijanov je koren,
in pelina in šetraja —
kmalu zdrav bo kakor dren,

sam povlekel bo oralo,
divje bo krotil zveri,
še v Galebu bo pisalo:
»Priden je za mravlje tri!«

Vojan Tihomir Arhar Ilustr.: **Jelka Reichman**

Banane, ogledalce in še kaj

Popoldne se z dvorišča oglasi rezek žvižg.

Sanjač poskoči, kot bi ga kdo zbodel s čevljarskim šilom. Vznemirjen steče k oknu in zagleda gimnazijca Andreja, ki živahno pomaha:

»Fant, greš menoj v živalski vrt?«

»Peš?« vpraša Sanjač.

»Si na glavo padel?« se zasmeje Andrej. »Zakaj pa imava kolesi?«

»Počakaj!« odvrne Sanjač. »Očeta poprašam, če lahko grem.« In že zgine z okna.

»Pridi še danes!« zavpije za njim Andrej; navajen je, da se Sanjač včasih precej zamudi.

Toda Sanjač je danes začuda hiter. Že čez dve minuti ves zasopel privleče svoje rdeče kolo iz kleti. Andrej strokovnjaško preizkusi zračnice. Ko jih dodobra napolnita z zrakom, se zapodita po široki, asfaltirani cesti. Čeprav Sanjač na vso moč pritiska na nogalnike, le s težavo dohiteva šest let starejšega Andreja, ki je že krepko raščen mladenič. Med vožnjo se živahno pogovarjata. Mimo njiju hitro brze mestne hiše, kostanji v drevoredu in ljudje, ki hodijo po opravkih.

»Dobra sva,« se pohvali Andrej, ko pripeljeta do vhodnih vrat živalskega vrta. »Do sem sva potrebovala manj kot pol ure. Rekord!« Sanjač zadovoljno prikima. Nato oddata kolesi v kolesarnico in kreneta po rahlo vzpenjajoči se beli stezi. Od vseh strani jima udarjajo na uho najrazličnejši živalski glasovi.

»Kaj pa nosiš s seboj?« vpraša Andrej in pokaže na bel zavojček v prijateljevi desnici.

»Banane,« odgovori Sanjač, »sladkor v kockah in nekaj piškotov. Živali so tako vesele, če jim kaj dobrega prineseš.«

»Dobro srce imaš; zato si mi všeč,« ga pohvali Andrej.

Sanjač zamahne z roko. Zdaj sta že v sredi živalskega vrta. Ogledujeta si živobarvne papige, ponosne ujede s srepim pogledom, potuhnjenega pitona, veličastnega leva, domišljavega pava, samozavestno dvogrbo kamelo, velikega noja, krvoločnega tigra, zehajočega povodnega konja, lenega krokodila, nemirnega volka, zvito lisičko, zamišljene čaplje, potapljajoče se bobre in vidre, krasnega jelena, nerodnega pelikana, zavaljenega medveda s soprogo in ljubkimi medvedki ter na koncu še norčave opice.

Tu je najbolj veselo. Pred petimi velikimi kletkami se gnete toliko otrok in odraslih ljudi kot nikjer druge. K sreči številna človeška zijala opic prav nič ne motijo. Obnašajo se kot bi bile v džungli. Skačejo z veje na vejo, se obešajo na dolge repe, tekajo kot za stavo in se brez sramu praskajo po kosmatem hrbtu.

»Ježeš!« se na glas čudi neka starejša kmečka ženica. »Saj so kot ljudje!«

Neka gosposko napravljena obiskovalka pa odpre torbico, da bi iz nje vzela robec in se vseknila. To opazi opica, ki jer pravkar sedela na najvišji veji; v hipu skoči proti mreži in bliskovito stegne tačko. Lastnica krikne, žal prepozno.

Opica že zmagoslavno ogleduje svoj plen. Tako dolgo odpira svetlo škatlico, dokler je končno ne odpre. Zagleda okroglo ogledalce na notranji strani in si kot kakšna dama nanaša rožnat puder na obraz. Kmalu je takšna kot vaški mlinar, kadar ima največ dela. Ko ugotovi, da je vzbudila splošno veselost, se domišljavo sprehodi po vodoravni veji.

Sanjač je navdušen. Iz zavojčka vzame banano; ponudi jo napudrani krasotici. Ta v hipu pozabi, da je dama. Požene se proti Sanjaču, seže po banani, jo nadvse spretno olupi in začne hitro jesti. Tako ji tekne, da kar miži od ugodja.

Koj nato pritečejo še druge opice. Andrej in Sanjač jim dajeta zdaj koščke sladkorja, zdaj piškote, zdaj banane. Za dober prigrizek ju opice nagradijo s tako vratolomno telovadbo, da bi jim lahko zavidal najboljši olimpijec.

Ko pojedo vse, postanejo bolj modre. Posedejo po raznih kotih kletke in si obirajo bolhe. Zobljejo jih, da kar poka.

»Fuj!« se z gnusom obrne Andrej. »Tega pa res ne bom gledal. Pojdiva domov!«

Sanjač je koj za to. Za danes je res že vsega dovolj. Spomni se tudi, da mora napisati še domačo računsko nalogo.

Kmalu sta z Andrejem spet na domačem dvorišču, kjer se poslovita.

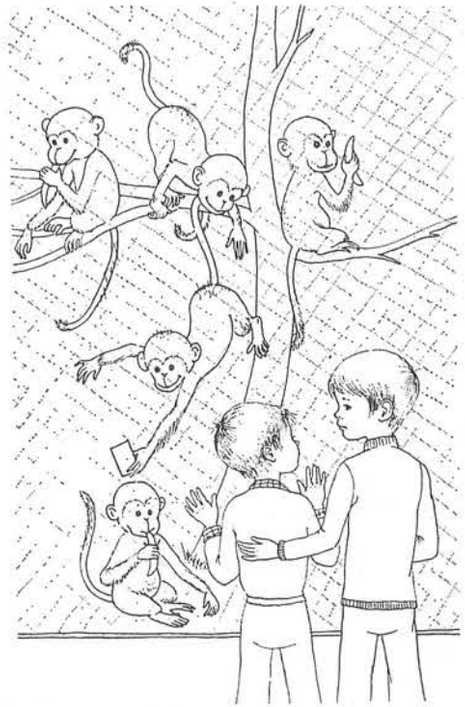

Toda Sanjač se zdi ves spremenjen. Nekam čudno poskakuje, se obeša na vrata in daje od sebe nenavadne glasove.

»Si še vedno v živalskem vrtu?« se oglasi oče. Te besede izgovori s posebnim poudarkom. To zadostuje, da s Sanjača v trenutku odpadejo vse pridobljene opičje navade.

Spet je spodoben deček, ki zbrano piše računsko nalogo. Vmes večkrat globoko vzdihne. Opice so zares najsrečnejša bitja na svetu. Nikoli jim ni treba pisati domačih nalog!

novosti na knjižni polici

Marij Čuk

Zjutraj je tudi prijetno brati

Čeprav zime po koledarju še ni, pa jo vendarle že vsi dobro občutimo. Burja zavija po mestnih ulicah, mraz nam stiska kosti in ponekod so se gorski vrhovi že pobelili. Skratka, pozimi nam je vsem nekoliko neprijetno, pa čeprav smo zaviti v tople in težke plašče. In zjutraj, ko se zbudimo, nam je zelo neprijetno zapustiti prijetno posteljo, v kateri smo, zaviti v klopčič, spali.

Da bi se čim bolj prijetno zbudili in bili pripravljeni na šolske ali druge obveznosti, je pisatelj **Žarko Petan** napisal knjigo pravljic, ki bi jih morali po njegovem nasvetu prebirati zjutraj, še s praznim želodcem.

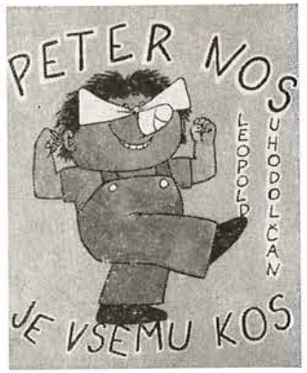

Tako otroci. Knjiga **»DOBRO JUTRO, DOBER DAN«** pripovedujejo o fantkih in deklicah, ki se komaj zbudijo. Takrat seveda doživljajo nekaj posebnega, velikokrat so to duhoviti utrinki, včasih pa malce bolj žalostni. Na vas je, da odkrijete skrivnosti prebujanja iz sanj.

Leopold Suhadolčan je znan mladinski pisatelj in je s svojimi knjigami že večkrat osrečil otroke. To bo storil tudi tokrat s pravljicami zbranimi pod naslovom **»PETER NOS JE VSEMU KOS«,** v katerih pripoveduje o zgodah in prigodah Petrčka z zavezanim in ranjenim nosom. Ob branju teh pripovedi in gledanju prelepih risb izpod čopiča **Vlaste Zagorski** boste gotovo uživali. Obe knjigi čakata na vas v Tržaški knjigarni.

iz naših šol

Lojze Abram

PRIZNANJA za naše risarje

V veliko veselje in zadoščenje nam je, da naši učenci in dijaki žanjejo lepa priznanja na raznih državnih in celo mednarodnih risarskih in likovnih natečajih ter razstavah. Za to gre velika zasluga požrtvovalnim vzgojiteljem, ki z veliko mero potrpežljivosti znajo v šolarjih in dijakih vzbujati estetski čut, jih primerno usmerjati in v njih ovrednotiti risarske talente.

Ustanova ANTONIANO v Bologni je pred časom priredila TRETJI PRAZNIK OTROK in z njim združeno Mednarodno razstavo otroške umetnosti. Na razstavi so sodelovali učenci in dijaki nižjih srednjih šol iz vse Italije. S svojimi izdelki so se razstave udeležili tudi dijaki slovenske nižje srednje šole »Ivan Cankar« pri Sv. Jakobu.

Uspeh je bil izreden. Prvo nagrado za nižje srednje šole je za svoje delo prejela dijakinja prvega razreda Jasna Taučar, in sicer 100 tisoč lir in petdnevno potovanje v Bologno. Drugo nagrado 75 tisoč lir in petdnevno potovanje v Bologno je dobila Gabrijela Basezzi, dijakinja tretjega razreda, nagrado INA TOURING iz Firenc pa Darija Betocchi, prav tako dijakinja tretjega razreda nižje srednje šole »Ivan Cankar« pri Sv. Jakobu.

Res lepo priznanje za naše slovenske dijakinje, na katere smo lahko ponosni.

Meta Rainer
Ilustr.: **Bine Rogelj**

Fičfirič

Ptički so prepevali,
sonce je sijalo,
preko polja cvetnega
senčice metalo.

Pa prišel je fičfirič,
ptičke je prepódil,
gledal ni krog sebe nič,
polje vse pohodil.

Skozi sonce fičfirič
s fračo je ustrélil!
Kdo pa hudo rano bo
soncu zdaj zacelil?...

Stana Vinšek
Ilustr.: Magda Tavčar

O KROKODILU

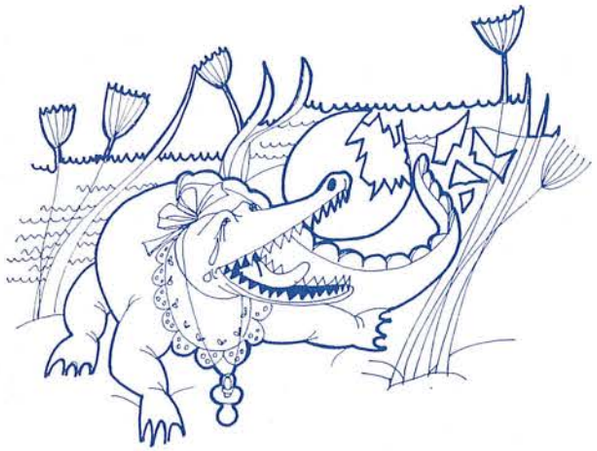

Grda mama krokodila
šla je na obrežje Nila,
Tamkaj jajce izvalila
v pesek — in ga zapustila...
Jajce na obali vroči
slednjič dozori in poči,
iz njega krokodilček mlad
zleze v afriško pomlad.
Revček-krokodilček tam
je doraščal čisto sam:
atka, mame ni poznal,
kar sirotek je ostal!
To zares je bridka reč —
komu naj bilá bi všeč??
Nihče ni ga pestoval,
nihče posteljce zrahljal,
kar zamerjl je predvsem
krutim staršem in ljudem
in zato zares ni kriv,
če preveč ni ljubezniv.
Krokodilje solze toči,
ko se v reki Nilu moči;
če pa ni prehudo len,
hud kot poper je in hren
in na mile viže
grize.

Vojan Tihomir Arhar Ilustr.: Bine Rogelj

Kdo hoče?

Zamenjam:
sosedove mačke
za znamke in značke,
pohojene tepke
za športne nalepke,
razpraskane šipe
za kavbojke, stripe,
tri neme piščalke,
za dobre kotalke,
vse pajke z mansarde
za žogo, petarde.
Le cvek iz računstva
odstopim zastonj,
ga nič ne pogrešam,
brž pridite ponj!

VSEM VAM V PREMISLEK

Še mesec dni in izteklo se bo leto, ki je bilo posvečeno otrokom vsega sveta. Veliko lepih besed, želja in obljub je bilo izrečenih za njihov srečnejši jutri, ki pa ne bi smele trajati le eno leto, ali pa ostati zgolj besede. Kajti — mnogo je otrok, ki ne vedo, kaj je sreča, kaj je topel dom in mehka postelja, ob njej mama in njena pravljica...

Nešteto jih je, ki z velikimi očmi žalostno strmijo v ta svet — svet lačnih, preplašenih, pohabljenih otrok. Kot težka obtožba tistim so, ki so ga nepravično razdelili na dve polovici: na revne in na bogate.

V prihodnjih dveh številkah revije Galeb bomo v tej rubriki objavili dopise na temo: MEDNARODNO LETO OTROKA. Znotraj tega tematskega naslova SI NASLOV ZA VAŠ SPIS DOLOČITE SAMI! (odvisno od tega, o čem boste pisali). Izmed objavljenih prispevkov bomo izbrali pet najboljših, njihove avtorje pa nagradili z lepo knjižno nagrado. Imena nagrajencev bomo objavili v 5. številki. Torej — pohitite!

Majda Železnik
Urednica rubrike
»Šolarji pišejo«

JEŽ

Jež je precej majhen. Ima bodice, štiri noge in dolg smrček. Jé kruh in jabolka. Imeli smo ga v razredu. Prinesel ga je Igor Bole. V razredu smo ga spustili na prosto in se je pokakal. Igor Bole je moral vse počistiti.

Tanja Vessel
3. r. OŠ »Bazoviški junaki«
ROJAN

Lepa reč! Tako ste videli tudi ježeve... Igor pa bo že dobro premislil, če naj še kdaj prijateljčka prinese s seboj!

Podoben spis o ježku in Igorju je poslal tudi Rado Jagodic, le ježev jedilnik je malo dopolnil:

Jež se hrani z jabolki, s kruhom, z glistami in s slepiči ter lovi miši.

Ivana Brecelj pa je v spisu o ježu med drugim povedala:

Jež je zelo boječa žival. Ko mu preti nevarnost, se skrije v klobčič.

VEVERIČKA (Skupni opis)

Peter je prinesel v šolo nagačeno veverička. Veverica je luštna živalica. Ima rjav kožuh, le na trebušni strani je bel. Ima štiri tačke. Prednji tački sta krajši, zadnji pa daljši. S prednjima tačkama drži oreh, ki ga zgloda z ostrimi zobmi. Božali smo njen dolg in košat rep. Na uhljih ima šop dlak, na gobčku pa dolge brke. Veverica je gozdna žival. Dom ima v drevesnem duplu. Hrani se z orehi, lešniki in z drugimi gozdnimi sadeži.

3. r. OŠ »Bazoviški junaki«
ROJAN

Če so štiri tačke, sta dve spredaj, dve pa zadaj. Če sta prednji krajši, sta zadnji daljši! To drži!

POUČNI SPREHOD

Meseca novembra smo šli vsi učenci osnovne šole »Bazoviški junaki« v Rojanu na poučni sprehod. Iz šole smo zavili proti severu, nato proti vzhodu. Povzpeli smo se po ulici Moreri, ki se tako imenuje, ker je tam nekoč rastlo dvanajst murv. Kmalu smo z glavne ceste zavili na stezico. Prišli smo do potoka, imenovanega Potočica, in si tam ogledali staro kamnito pralnico.

V potoku je bilo veliko smeti in odpadkov. In tudi podgane smo videli.

Po gozdni stezi smo prišli na Vicolo delle Rose, od tam pa smo pot nadaljevali po ulici dei Molini. Temu predelu so nekoč pravili Drdrači ali Pri malnarjih, ker so bili tam mlini na vodo.

Tam sta nas čakali mamici, ki sta nam postregli s toplim čajem in s piškoti. Gospa Tavčar, starejša vaščanka, nam je pripovedovala, kako hudo je bilo v starih časih. Bosa je hodila v šolo in v temi se je vračala domov. Električna luč je zasvetila pri njih šele po letu 1952. Od Lajnarjev smo šli mimo Robide do Piščancev. Z vaškega trga smo videli breg, ki mu pravijo Griža. Po njem teče bohinjska železnica, ki se na Opčinah sreča z južno železnico. Ta je za Rojan zelo pomembna. Južna železnica povezuje Trst preko Ljubljane z Dunajem. Gradnja te železnice je veliko pomenila za

Janez Bitenc

Cinca Binca

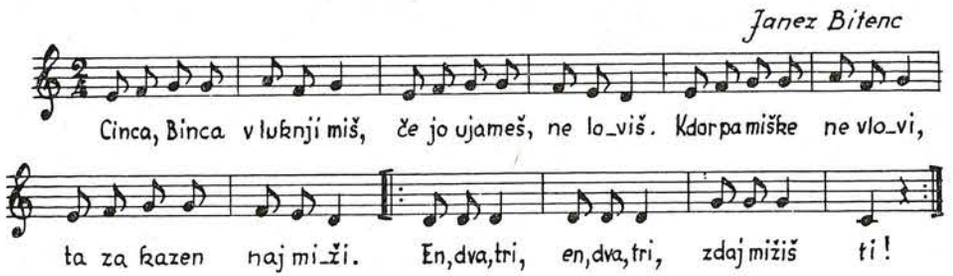

razvoj Rojana. Iz letaka smo zvedeli, da so leta 1977 praznovali 120 letnico južne železnice, in Peter je takoj izračunal, da so jo začeli graditi leta 1857. Pot smo nadaljevali po strmi gozdni poti. V gozdu smo vadili orientacijo s kompasom in določili strani neba po mahu, ki raste na severni strani drevesnega debla.

Na poti proti šoli smo se ustavili v gozdičku, kjer smo se igrali. Tudi prepevali smo in bili veseli. Bilo je poučno, zabavno in zelo lepo!

Učenci 3. r. OŠ »Bazoški junaki«
ROJAN

Zares ste preživeli lep dan šole v naravi. Predmeti pa kot na urniku: zemljepis, zgodovina, za Petra tudi računstvo, telovadbe še preveč... in niti petje ni odpadlo!

DELALI SMO VINO

V šolo smo prinesli grozdje in razne pripomočke, s katerimi smo ga zmleli. Čez nekaj dni smo začeli po odmoru stiskati grozdje. Na klop smo postavili »nafo« in nanjo stiskalnico. Vsak, ki je prinesel grozdje, je vzel svoj krožnik in grozdje zmlel. Majhne jagode pa smo stiskali s stiskalom za cmoke. Tropine smo odlagali v smeti, nekaj pa smo jih dali v »nafo«. To delo je potekalo tričetrt ure. Napolnili smo »nafo« do vrha in jo pokrili z modrim platnom. Naslednji dan smo videli, da sok ne vre, ker je v učilnici prehladno. Zato smo ga odnesli k Mitji Malalanu v garažo. Tam je bilo dovolj toplo, da je mošt začel vreti. Tako smo napravili vino.

Mitja Ozbič
4. r. OŠ »France Bevk«
OPČINE

No, ker ste že tako domiselni in iznajdljivi, pričakujem še prihodnji dopis — z naslovom: Kuhali smo žganje!

NAŠI SOSEDJE

Jaz imam več sosedov. Najbolj všeč mi je mali sosed Boris. Star je štiri leta in pol. Je velik in joče na ves glas za vsako malenkost. Ob nedeljah, ko jim nesem časopis, se lahko z njim poigram. Nekega dne pa je Boris prišel k meni in igrala sva se z lego-kockami.

Vprašal me je, če mu podarim lego, ker ga on nima. Prosil me je in se pričel jokati. Potem mu je moja mama dala nekaj lega. Neko nedeljo, ko je bila v Prosvetnem domu na Opčinah proslava, je prišel tudi on, ker sta njegov očka in mama pela. Ko je pel očka, je na ves glas zakričal: »Nino!« Ko pa je pela mama, je zakričal: »Julka!« Drugače pa je Boris zelo ljubek fantek.

Spominjam se tudi soseda, ki je pred leti umrl. Kadar je kihnil, sem se kar ustrašila, tako na glas je on kihnil. Njegova vnukinja Danijela ni bila moja prijateljica. Imela je prijateljico Cristino, ki jo je klicala Chica. Ko je prišla moja sestrična, smo jo klicale Chica, Cica, Checa ali Ciccia.

Ena naših sosed je tako sitna, da, če jo v enem dnevu večkrat srečamo in jo vsakikrat pozdravimo, se jezi in reče: »Kaj me to vedno pozdravljate!« Ko pa je ne pozdravimo, se spet jezi in reče: »Kakšna je mladina danes, niti ne pozdravi!«

Zdaj ste zvedeli, kakšne sosede imam.

Martina Vidali
4. r. OŠ »France Bevk«
OPČINE

Kakšna mala opravljivka! bi morda rekla tvoja sitna soseda!? Nič ne maraj, glavno je, da je Boris O.K.

OBISKALI SMO TRŽAŠKO RADIJSKO POSTAJO

V soboto, 27. oktobra, smo si šli ogledat našo radijsko postajo. Ob vhodu nas je sprejela prijazna in nasmejana gospa Marjuča.

Ogled smo začeli v studiju za snemanje okroglih miz. Nato smo si ogledali manjši studijo, kjer oddajajo slovenske oddaje. Prav takrat je sedel v studiju napovedovalec Jožko Gerdol in napovedal: »Pravkar ste poslušali koncert sredi jutra«. Nato smo šli v večji studijo, kjer običajno snemajo radijske igre. Videli smo mnogo različnih predmetov in pripomočkov, ki jih igralci uporabljajo pri snemanju iger. S temi predmeti povzročajo razne šume in zvoke. Sledil je ogled avditorija. V tem studiju, ki je največji, snemajo koncerte. Po ogledu tehničnih oddelkov nas je g. Marjuča popeljala v tretje nadstropje, in sicer v redakcijske prostore slovenskega radia. Tu so me najbolj zanimali teleprinterji, ki sprejemajo najnovejše novice iz cele Italije in tudi iz drugih držav. Ko sem gospo Marjučo vprašal, kako se sestavijo radijska poročila, nam je povedala, da mora vsak novinar najprej prebrati novico s teleprinterja, jo natipkati in nato izročiti napovedovalcu, ki poročila prebere. V istem nadstropju je tudi diskoteka, kjer je nad 22.000 plošč in trakov. Zraven je večja soba, kartoteka, kjer smo videli nešteto listkov, ki služijo programistom za sestavljanje glasbenega sporeda. V tej sobi so tudi tri kabine, kjer sta dva gramofona in en magnetofon. V četrtem nadstropju so tudi uradi slovenskega radia in gospa Marjuča nas je povabila v svoj urad.

Tam so bili razstavljeni posterji raznih pevcev. Ker smo bili pridni, smo jih 21 dobili v poklon. V tem uradu je poleti delala tudi moja učiteljica. Pred odhodom smo si ogledali še nov televizijski oddelek.

Tam nas je vodil g. Furlanetto. Povedal nam je, da se bodo 15. decembra pričele oddaje 3. italijanske mreže. Videl sme mnogo zanimivih aparatov in posebni pisalni stroj, ki piše na ekran. Tudi majhne monitorje sem si ogledal. V televizijskem studiju je bilo šest reflektorjev in dve snemalni kameri. V drugem studiju pa sem videl tehnika, ki je popravljal televizijski aparat. Ogled radijske postaje me je posebno navdušil, ker sem končno spoznal mnogo stvari, ki so me že dolgo zanimale, ker sem videl, kje je delala moja učiteljica in ker sem spoznal simpatično Marjučo. Poznal se jo že prej, ker sem poslušal njeno oddajo »Kličite Trst 31065«. Sedaj sem jo spoznal še osebno in to me je zelo razveselilo. Takšna je, kakor sem si jo zamišljal: prijazna, simpaitčna in vedno nasmejana.

Marko Kerpan
5. r. OŠ »France Bevk«
OPČINE

O ogledu tržaške radijske postaje so pisali še Mitja Ozbič, Edvard Ciani, Erik Tulliach in Martina Vidali — učenci 4. r. OŠ »F. Bevk« na Opčinah. Iz njihovih dopisov sem razbrala, s kolikšno pozornostjo in zanimajem so si vse ogledovali. Erik Tulliach na primer piše, da ga je najbolj zanimalo, kako so po teleprinterju sprejemali nove športne novice. **Svoje poročilo o poučni ekskurziji zaključuje takole:** »Vsi smo bili zelo navdušeni in komaj čakamo, da bi kdaj še kam šli!«

VAROVALKA JE PREGORELA — so pisali učenci 5. razreda OŠ »France Bevk« na Opčinah. V temi pa se marsikaj pripeti — to boste seveda sami prebrali; lahko jim verjamete, ali pa ne. In če vas je volja, se lahko tudi nasmehnete. Jaz sem se!

Bilo je zvečer. Moji starši in sestra so gledali detektivko po televiziji. Jaz sem pa bral knjigo Korenine. Čeprav je bila knjiga zanimiva, je bila detektivka še bolj. Zato sem tudi bolj gledal televizijo, kot pa bral knjigo. Prav v trenutku, ko je hotel tat ustreliti policaja, se je zgodilo: varovalka je pregorela! in ostali smo v temi. Moja majhna sestra Tanja je nenadoma zavpila: »Mama, prižgi luč, ker se bojim baubauja!« Mi pa smo bili vsi jezni, ker nismo mogli gledati televizije. Moja mama je šla po svečo, a se je spotaknila in padla ravno name. Ker ni mogla najti sveče, smo ji vsi skupaj pomagali iskati. Brskali smo po vseh predalih in končno smo jo našli pod divanom. Potem pa vžigalice! Le kje jih najti, saj pri nas nihče ne kadi! Znova smo začeli tipati po vseh kotičkih. Našli smo jo, eno samo — ampak vžgala ni, ker je bila mokra. Bili smo vsi obupani in nazadnje smo se odločili, da gremo raje spat. Že smo bili pripravljeni za v posteljo, ko so se naenkrat prižgale vse luči. Jaz sem se glasno zasmejal in šel spat.

Andrej Spacal

Zelo na kratko!

Ste že plačali celoletno naročnino za Galeb? Še ne? Pohitite, sicer ne boste dobili Galebovih čepic, ne značk in niti dopisnic za nagradno žrebanje.

Zbral sem že številna darila: kolo, zapestno uro, radioaparat, kompas, lepe vetrne jopiče, šestila, peresa, športne torbe, plošče, knjige in še mnogo, mnogo drugih lepih stvari, ki čakajo samo na vas. Dobili jih boste še pred novoletnimi počitnicami. Nagradno žrebanje bo namreč v petek 21. decembra, tokrat na šoli »Primož Trubar« v Bazovici.

Vsi tisti, ki ste dobili dopisnice, jih morate zato takoj izpolniti, nalepiti nanje znamko in jih nemudoma odposlati. Če zamudite rok, ne boste imeli nobene možnosti, da bi dobili kako nagrado.

Velja torej! Čimprej pošljite dopisnice in želim vam mnogo sreče ter obilo zabave ob prijetnem branju Galeba.

Pa še nekaj! Preberite si, kaj je napisala urednica rubrike »Šolarji pišejo«. Naglo napišite nekaj v skladu z Mednarodnim letom otroka. Tudi v tem primeru vas čakajo nagrade.

UREDNIK

Starši in otroka so sedeli za mizo in večerjali. Nenadoma je ugasnila luč. »Varovalka je pregorela!« je vzkliknil oče in se v temi pritipal do predala, kjer je bila ponavadi žepna svetilka. Vsi so napeto prisluškovali ropotanju po predalu, dokler se oče ni razsrdil: »Kje je? Zakaj je ni na svojem mestu?« »Tonček jo je rabil še danes zjutraj«, je zatožila Katja in zatulila, ker jo je bratec iz maščevanja uščipnil. »Mir, mir!« je razdraženo začela vpiti še mati. »Pa prižgimo svečo«, se je končno domislila in oprezno oddrsala do omare. Z močnim treskom je priletel na tla okrasni kozarec, ko je tipala za svečo.

Vtem je zavpil še Tonček, ker je stopil na prislonjeno metlo in ga je držaj lopnil po obrazu. Končno je v splošni zmedi zaprasketala vžigalica in zabrlel je plamenček na sveči, in vsa družina je s ploskanjem sprejela odrešujočo svetlobo.

Kristina Martelanc

Mama, oče, Tinka in Tone so večerjali. Po večerji pa sta morala oče in mama na delo. Pozdravila sta Tinko in Toneta, mama pa je še naročila: »Pojdita zgodaj spat, ker jutri je treba v šolo«. Tinka in Tone sta zelo plašna. Sklenila sta, da bosta gledala televizijo, tako da ne bo strahu v hiši. Gledala sta risani film, ko je nenadoma zmanjkalo luči.

Zelo sta se prestrašila in Tinka je rekla: »Tone, zakaj ne greš po svečo?« »Zakaj ne greš ti, jaz se bojim!« ji je odvrnil. Potem sta se odločila, da bosta šla kar oba skupaj. Seveda ju je bilo zelo strah. Ker nista v temi nič videla, sta se zaletela drug v drugega in padla. In nista se več spomnila, kje je sveča. »Oh«, je rekla Tinka, »raje se usediva in premisliva, kaj bi naredila«. Potem se je Tinka domislila in zakričala »hura«, da se je Tone zares prestrašil. Poiskala je stolček in svetovala Tonetu, naj stopi nanj ter popravi varovalko. Tone jo je ubogal. Tipal je in tipal, dokler ga ni nekaj streslo in še s stola je padel na tla. Tinka se mu je smejala, Tone pa jo je hitro spomnil, da bi morala že zdavnaj spati.

Nicoletta Sossi

Nekega večera, ko smo ravno večerjali, je pregorela varovalka. Oče je rekel, naj poiščemo svečo. Ker je bila tema, sem se malo poigrala in mu dala steklenico. Oče se je zasmejal in jo odstranil. Potem mu je sestra dala košček testenine in rekla: »Tukaj je majhna sveča!« Tudi te sveče očka ni sprejel. Potem smo mu ponudili še svinčnik, pa tudi svinčnik ni hotel postati sveča. Končno pa je mama le našla pravo svečo. Enako težko je bilo najti še vžigalico: najprej zobotrebec, potem žebljiček... Vžigalico pa je zopet našla mama. Potem smo prižgali svečo in očka je zamenjal varovalko. Mama pa je morala pripraviti drugo večerjo, ker prejšnjo smo med iskanjem vrgli na tla.

Veronika Martelanc

MAGIČNI KVADRAT

(Vojan T. Arhar)

1	2	3	4	5
2				
3				
4				
5				

VODORAVNO IN NAVPIČNO

1. Morski ptič s plavalnimi nogami in dolgimi priostrenimi plavutmi.
2. Starogrška boginja modrosti, umetnosti, vojne itd.
3. Človek, ki pri delu uporablja predvsem levo roko; levičar.
4. Tiste, ki se po svojih lastnostih oziroma značilnostih povsem ujemajo, to je, sploh v ničemer ne razlikujejo.
5. Težka kovina, ki je na svežih površinah svetlo rdeče barve (zelo dobra toplotna in električna prevodnica).

KAKO SE OGLAŠAJO ŽIVALI

(Vojan T. Arhar)

Dobrodušni profesor Drevesnik je velik ljubitelj narave. Ko je dodobra proučil živalske glasove, si je naredil ustrezno razpredelnico. Zaradi svoje raztresenosti pa je svoje ugotovitve povsem zmešal. Pomagajte mu, da bo spet vse v redu in prav!

1.	Čebela	- rjove	.....
2.	Čuk	- meketa	.....
3.	Gos	- trobi	.....
4.	Kača	- laja	.....
5.	Kos	- muka	.....
6.	Koza	- skovika	.....
7.	Krava	- mijavka	.....
8.	Kura	- brunda	.....
9.	Lev	- kokodaka	.....
10.	Mačka	- riga	.....
11.	Medved	- žvižga	.....
12.	Miš	- gaga	.....
13.	Osel	- čivka	.....
14.	Ovca	- renči	.....
15.	Pes	- kikirika	.....
16.	Slon	- cvili	.....
17.	Tiger	- bleja	.....
18.	Vrabec	- sika	.....
19.	Žaba	- brenči	.....
20.	Petelin	- reglja	.....

SLIKOVNA KRIŽANKA

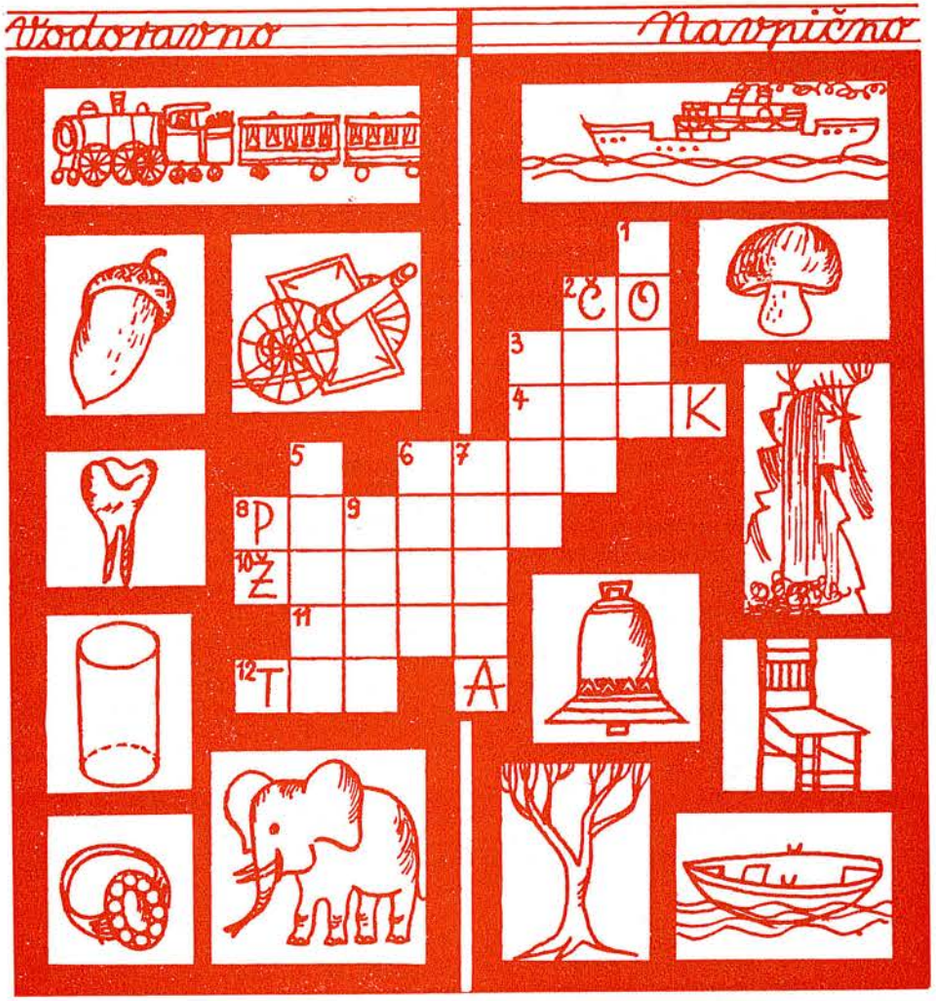

Poiščite prave besede za vse, kar je zgoraj narisano. Besede vnesite v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale. Za lažji začetek je nekaj črk že vpisanih.

za spretne roke

Vera Poljšak Ilustr.: Magda Tavčar

PIRAMIDA

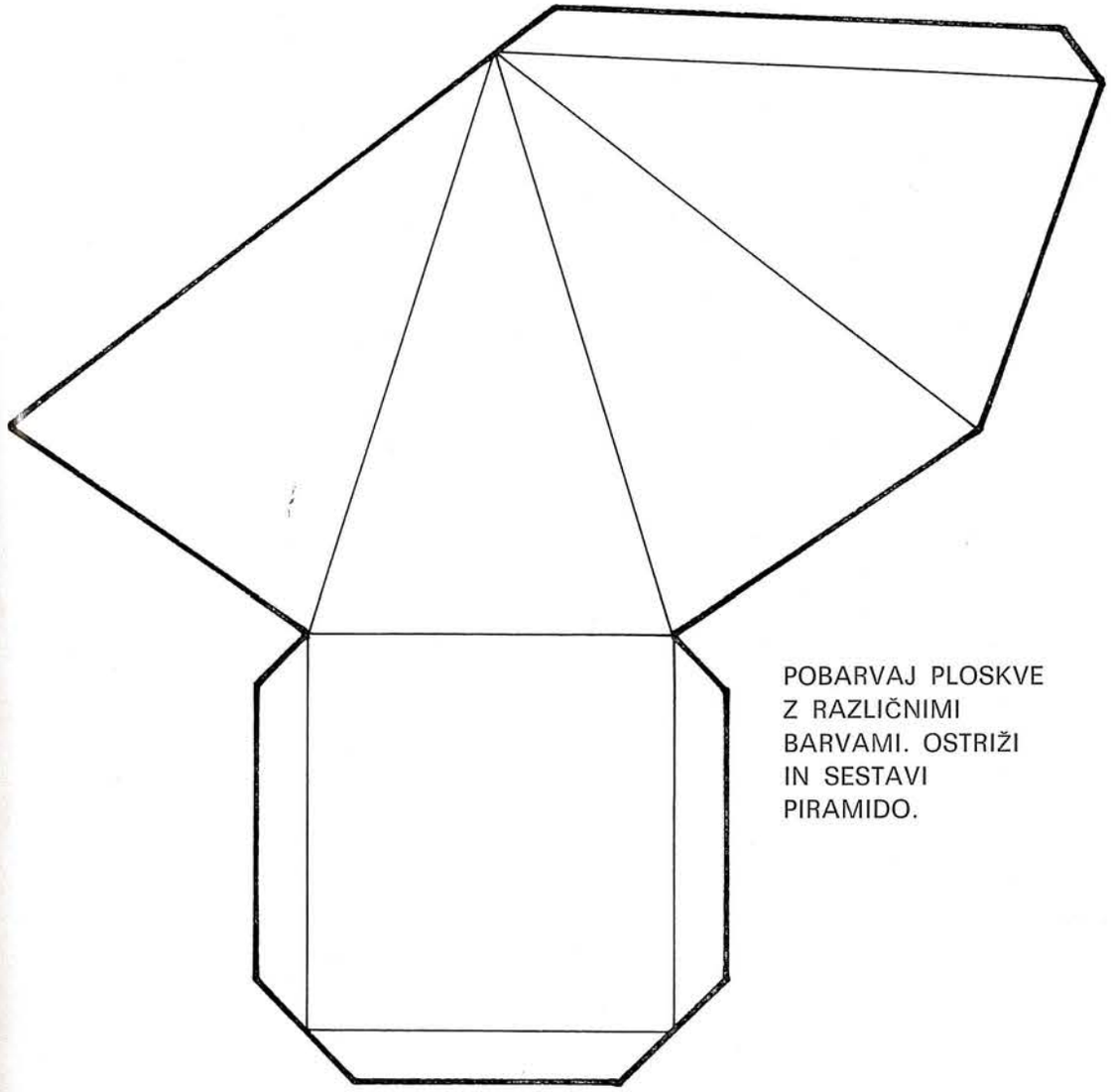

POBARVAJ PLOSKVE Z RAZLIČNIMI BARVAMI. OSTRIŽI IN SESTAVI PIRAMIDO.

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba; Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst

REŠITVE UGANK IZ PRVE ŠTEVILKE

POSETNICE — Poklici navedenih ljudi so: pismonoša, letalec, električar, železničar, vinogradnik.

SLIKOVNA UGANKA — Enaki črki po dve in dve besedi so: VL, AK, OV, OD, JA. Poklic človeka, ki dela pri železnici je: vlakovodja.

SLIKOVNA KRIŽANKA — Vodoravno: 5. avto, 8. oči, 10. lev, 11. letalo, 13, kit, 14. samokolnica, 16. cekar, 17. nota. **Navpično:** 1. motor, 2. kolo, 3. žlica, 4. peta, 6. vlak, 9. čoln. 13. kit., 15. nos.

REŠITVE SO POSLALI: Martina Bandi, Nataša Sancin, Patricija Laurica, Tanja Canciani, Patricija Malmenvall, Aleks Mahnič, 4. r. OŠ »P. Voranc« - DOLINA. Jasna Parovel, Patricija Zahar, Nataša Pertot, Karmen Kerin, Elizabeta Žerjal, 4. in 5. r. OŠ BORŠT. Elena Smotlak, Erik Švab, Boris Pecchiari, Romana Colarich, Maja Cherti, Nataša Cociani, Karmen Matkovič, Igor Kavrečič, 4. in 5. r. OŠ ŽAVLJE - KOROŠCI. Andrej Majcen, Vanja Plisca, Danjela Bartoli, Peter Ažman, Barbara Pieri, Nadja Piščanc, Ivana Brecelj, Rado Jagodic, Tanja Vessel, Igor Civardi, 2., 3. in 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN. Marino Gherlani, Tanja Urdih, 5. r. OŠ MAVHINJE. Kristina Gergolet, 5. r. OŠ »P. Voranc« - DOBERDOB. Aleks Košuta, 1. a r. SŠ »I. Cankar« - SV. JAKOB. Roberta Plet. 5. r OŠ ŠTANDREŽ. Erika Veglia, SŠ »S. Ciril in Metod« - SV. IVAN. David Glavina, 2. r. OŠ DOMJO. Maja Brajkovič, Andrej Škerk, Pavel Antonič, Veronika Legiša, Patrik Pahor, Michele Passerini, Tanja Masten, Elena Legissa, Gianni Pahor, 4. r. OŠ DEVIN. Katja Verginella, 3. r. SŠ »F. Levstik« - KRIŽ. Barbara Kocman, 4. r. OŠ ZGONIK. Marko Kokoravec, OŠ TREBČE. Anita Ražem, 3. r. OŠ PESEK. Stojan Succi, 4. r. OŠ »A. Gradnik« - REPENTABOR. Veronika Martelanc, Irene Vremec, Barbara Morpurgo, 5. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE. Helena Sosič, 1. b r. SŠ »S. Kosovel« - OPČINE. Patricija Čuk, Marvida Čuk, 4. in 5. r. OŠ »O. Župančič« - SV. IVAN.

NAGRADE DOBIJO: Veronika Martelanc, 5. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE. Aleks Košuta, 1. a r. SŠ »I. Cankar« - SV. JAKOB. Veronika Legiša, 4. r. OŠ DEVIN. Roberta Plet, 5. r. OŠ ŠTANDREŽ. Nataša Sancin, 4. r. OŠ »P. Voranc« - DOLINA.

CENA 700 LIR - NAROČNINA 4000 LIR